

«Ὡς πῶρα ἀπεκδεχόμεθα
Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν»
(Φιλιπ. γ' 20)

«Ὁ Πατήρ ἀπέσταλκε τὸν Υἱὸν
Ὡς πῶρα τοῦ κόσμου»
(Α' Ἰωάν. δ' 14)

ΣΩΤΗΡΙΟ

ΟΡΘΟΔΟΞΟ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΟΡΓΑΝΟ ΟΜΩΝΥΜΟΥ
ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἔτος 54ο - 15 Μαρτίου 2013 - Τεύχος 2063

Ἡ Ὁρθοδοξία ἀνασταίνει τὸ Γένος

Ὁταν στὶς 29 Μαΐου 1453 ἀντήχησε στὶς ἐπάλξεις ἡ τραγικὴ κραυγὴ «ἑάλω ἡ Πόλις!», κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ ὑποφιαστεῖ τὸ βαθύ μυστήριο, τὴν κατεξοχὴν δημιουργικὴ διεργασία ποὺ ἀπὸ τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα ἄρχισε νὰ τελεσιουργεῖται γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὸ Γένος τῶν Ἑλλήνων. Κανεὶς δὲν κατανοοῦσε τὴ μεγάλη ἀλλαγὴ ποὺ ἄρχισε νὰ συντελεῖται στὰ βάθη τῶν ψυχῶν. Ἡ ἐπίγεια πρωτεύουσα τοῦ Γένους εἶχε κυριευθεῖ, ὅμως «οὐχ ἑάλω ἡ βασιλεύουσα ψυχὴ τῶν Ἑλλήνων» (Νικηφόρος Βρεττάκος).

Ναί! Ἡ ψυχὴ δὲν εἶχε πέσει. Ἡ ψυχὴ ἔμεινε ὄρθια, ἀδούλωτη, ἀπροσκύνητη, βασιλεύουσα! Ἀλλὰ ἦταν ἀκόμη νωρὶς, καὶ δικαιολογημένα κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ διαισθανθεῖ τὴν ὥρα ἐκείνη ὅτι τώρα αὐτὴ ἡ βασιλεύουσα ψυχὴ τῶν ἀδούλωτων σκλάβων χαλυβδωνόταν ἀκόμη περισσότερο μὲ τὸ ἰσχυρότερο τείχος ποὺ μπορούσε νὰ ὑπάρξει

στὸν κόσμον, τὴν πατροπαράδοτη Ὁρθόδοξη πίστη. Καὶ οὔτε ἦταν εὐκόλο νὰ ἐννοήσῃ κάποιος ὅτι ἀπὸ κείνη τὴ μέρα ἄρχιζε μιὰ πιὸ στενὴ ἀκόμη πορεία γιὰ τοὺς δύο αὐτοὺς κόσμους, τὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὸν Ἑλληνισμό. Τώρα ποὺ ἡ ἐπίγεια πατρίδα εἶχε καταλυθεῖ, ἡ νέα πορεία θὰ γινόταν ἀσύλληπτο θαῦμα: ἔνωση τῶν δύο πιάνων μεγεθῶν σὲ ἓνα. Αἰῶνες πορευτέθηκαν ἐνωμένοι. Τώρα ἡ ἐνότητα θὰ ἦταν πλήρης.

Ὁρθοδοξία καὶ Ἑλληνισμός! Σὲ λίγες μέρες στὴν ἱερὴ μνήμη – ἄκαυτη βάτο – τοῦ Γένους θὰ ζωντανέψουν γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς κοινῆς τους πορείας: Στὶς 24 ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν ἐπόμενη ἡ ἡμέρα τῆς ἐθνικῆς ἀναστάσεως· 25 Μαρτίου. Καὶ ἡ μνήμη ἀνασταίνει τὴν κοινὴ πορεία: τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος· τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Γένους.

Κι ἦταν πορεία σταυρική ὁ κοινός τους δρόμος. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀκόμη· ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Μέγας ἀνάμεσα στοὺς μεγάλους Κωνσταντίνος θεμελίωσε τὴ Βασιλεύουσα Πόλη, τὴν τιμημένη μὲ τὸ ἱερό του ὄνομα: Κωνσταντινούπολη!

Ἡ Πόλη στάθηκε προπύργιο τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ γιὰ χίλια τόσα χρόνια. Πάνω τῆς ξέσπασαν θύελλες τρομακτικὲς οἱ μανιώδεις ἐπιθέσεις τόσων καὶ τόσων ἐχθρῶν. Ἀλλὰ ἐκείνη ἄντεχε ἀποδίδοντας πάντοτε «τῆ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια».

Παράλληλα ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη πέρασε στὴ διάρκεια αὐτῶν τῶν αἰῶνων ἀπὸ τὶς συμπληγάδες πλήθους αἱρέσεων. Ὁ ἀγώνας πιάνοις: νὰ διαφυλαχθεῖ κρυστάλλινη καὶ ἀνόθευτη ἡ ἀλήθεια, ποὺ διδάχθηκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ, παραλήφθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους, παραδόθηκε στοὺς Πατέρες καὶ διαφυλάχθηκε ἀκέραιη μὲ τοὺς δικούς τους ἀσυμβίβαστους ἀγῶνες.

Κι ὅταν ἡ Ὁρθοδοξία, συμπάσχοντας μὲ τὴν Βασιλεύουσα Πόλη, κινδύνευσε νὰ νοθευεῖ, ὁ Θεὸς ἄφησε τὰ πέτρινα τεῖχη νὰ πέσουν καὶ τὴν ἔβαλε μέσα στὰ τεῖχη τῶν ἀδούλωντων ψυχῶν· νὰ διαφυλαχθεῖ καὶ νὰ τὰ χαλυβδῶσει.

Τέσσερις αἰῶνες κράτησε αὐτὴ ἡ διεργασία. Ἡ Πίστη στερέωνε τὶς ψυχές, καὶ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων πότιζε καὶ δυνάμωνε τὸ δένδρο τῆς Πίστεως. Στὸ τέλος τῆς μυστικῆς διεργασίας τὸ θαῦμα εἶχε συντελεστεῖ.

Ὁ ἱστορικὸς Ζαμπέλιος τὸ περιγράφει ἐκφραστικότερα: «Οἱ ἄλλοθενεῖς, ἴνα μᾶς ἀναγνωρίσωσιν, ἠρώτων μέχρι τῆς χθὲς ποῦ εἶναι ἡ πατρίς μας· καὶ ἡμεῖς, κοσμικῶς ἀπάτριδες, εἰς μόνην ἀπάντησιν ἐστρέφομεν τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Οὗτοι μὲν μᾶς ἔλεγον ὅτι ἄλλο Ἐκκλησία καὶ ἄλλο Πατρίς. Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ἠξεύρομεν, οὐδὲ ἠδυνάμεθα νὰ τὰ διακρίνωμεν. Ἡ μία μετὰ τῆς ἄλλης ἦσαν ἀδιασπᾶ-

στως ἐντὸς τῆς ἡμετέρας καρδίας συνηρμοσμένοι».

Ἡ Πίστη εἶχε περάσει πιά μέσα σὲ κάθε κύτταρο τοῦ Γένους, καὶ τότε ἔφερε καὶ τὴν ἀνάστασή του. Κι ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ μεγάλου θεόσταλτου ἀρχηγοῦ ἡ ἀλήθεια βεβαιώθηκε: «Ὅταν ἐπιάσαμε τ' ἄρματα, εἶπαμε πρῶτα ὑπὲρ πίστεως καὶ ἔπειτα ὑπὲρ πατρίδος».

Σήμερα, κοντὰ δύο αἰῶνες ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀνάσταση τοῦ '21, ὁ τόπος δείχνει νὰ ἀπειλεῖται καὶ πάλι μὲ ἄλωση ἀπὸ ἄλλους, θαρρεῖς ἀόρατους, ἐχθρούς. Ἀδίστακτοι, ὑπόουλοι, ραδιοῦργοι σφίγγουν ἀσφυκτικὰ τὴ θηλειὰ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ ἀδούλωτου λαοῦ. Καί, πράγμα τραγικὸ· οἱ προδοτικὲς φωνές ἔχουν πληθύνει ἀπελπιστικά. Καὶ οἱ ἀπ' ἔξω καὶ οἱ μέσα σχεδιάζουν διπλὴ ὑποδούλωση: τοῦ τόπου καὶ τῆς ψυχῆς του. Τοῦ τόπου μὲ ἀπώλεια τῆς ἐθνικῆς του κυριαρχίας. Τῆς ψυχῆς του μὲ τὴν ὑποταγὴ τῆς σὸ ἐωσφορικὸ εἶδωλο τοῦ πανθηρησκειακοῦ συγκρητισμοῦ. Κι οἱ ἐχθροί, συνασπισμένοι καὶ δολεροί, θαρροῦν πῶς εἶναι κοντὰ σὸ σκοπὸ τους...

Μὰ τώρα εἶναι γι' αὐτοὺς πολὺ ἀργά. Ἡ βασιλεύουσα ψυχὴ τῶν Ἑλλήνων ἔχει ἐδῶ καὶ δυὸ χιλιάδες χρόνια στὸ ἴδιο τῆς τὸ γονιδίωμα τὴν ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας. Στὰ 400 χρόνια τῆς σκλαβιάς ἐγίνε ἓνα μὲ τὴν πίστη καὶ πιά, μένοντας ἐνωμένη μὲ τὴν Ὁρθοδοξία, εἶναι ἀνίκητη, ἀκόμα καὶ σὲ τούτους τοὺς καιροὺς τῆς μεγάλης ἀποστασίας. Κι οὔτε οἱ ἐχθροὶ τὴν φοβίζουσι πιά οὔτε οἱ προδοτικὲς φωνές τὴ λυγίζουσι.

Ἀκροζυγιάζεται τώρα στὴν πρόκληση τῆς ἀποστασίας καὶ ἐτοιμάζεται γιὰ τὸ μεγάλο, τὸ τελικὸ τῆς ἄλμα: νὰ γίνε τὸ προζύμι τῆς μεγάλης ἀλλαγῆς! νὰ μεταδώσει τὴν ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας σὲ ὅλα τὰ πλάτη καὶ τὰ μήκη τῆς γῆς καὶ νὰ γίνε βασιλεύουσα τῆς ψυχῆς τοῦ κόσμου! ■

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΜΑΡΤΙΟΥ

(Α' Νηστειών)

Τῆς Ὁρθοδοξίας

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἐβρ. ια' 24-26, 32-40

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἰωάν. α' 44-52

Ἀρτέμονος Σελευκίας,
Παρθενίου Κωνσταντινουπόλεως
Ἦχος α' - Ἐωθινὸν Θ'

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

1. Ἡ Ἐκκλησία

«πολεμουμένη νικᾷ»!

Πανηγυρική και λαμπρή ή σημερινή ημέρα, Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία ἐορτάζουμε τὸ ἐκπληκτικὸ θαῦμα τῆς πίστεως, τὸν θρίαμβο γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς ἀλήθειας τῆς Ὁρθοδοξίας ἔναντι τῆς πλάνης τῶν αἱρέσεων.

2.000 χρόνια τώρα ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία «πολεμουμένη νικᾷ» (ιερός Χρυσόστομος)! Καταδιώκεται, ἀλλὰ δὲν σταματὰ νὰ ἐξαπλώνεται· σπιλώνεται, ἀλλὰ διατηρεῖ καθαρὴ καὶ ἀνόθευτη τὴν ἀλήθεια· φυλακίζεται, καὶ μένει πάντα ἐλεύθερη· φαίνεται ὅτι πεθαίνει, ἀλλὰ ἀνασταίνεται. Διωγμοὶ καὶ μαρτύρια, αἱρέσεις καὶ συκοφαντικὲς ἐπιθέσεις, κύματα ἀθεΐας καὶ πολεμικῆς τοῦ διαβόλου δὲν στάθηκαν ἱκανὰ νὰ ἀκυρώσουν τὸν σωστικὸ λόγο καὶ τὴν ἁγιαστικὴ δύναμή της. Κι ἐπαληθεύεται ἔτσι ὁ προφητικὸς λόγος τοῦ Κυρίου ποῦ εἶπε ὅτι «πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. ις' 18)· δηλαδὴ, ὁ θάνατος καὶ οἱ ὀργανωμένες δυνάμεις τοῦ κακοῦ ποτὲ δὲν θὰ κατανικήσουν τὴν Ἐκκλησία!

Ἄς δοξάζουμε λοιπὸν τὸν παντοδύναμο Κύριο, διότι μᾶς ἀξίωσε νὰ γίνουμε μέλη τῆς ἁγίας Του Ἐκκλησίας, κι ἄς ἀγωνιζόμαστε γιὰ νὰ διατηρήσουμε ἀκέραιο τὸ θησαυρὸ τῆς Ὁρθοδοξίας, ποῦ παραλάβαμε ἀπὸ

τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ εὐρίσκει Φίλιππον καὶ λέγει αὐτῷ· ἀκολουθεῖ μοι. ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. εὐρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· ὃν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ. καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναὴλ· ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι; λέγει αὐτῷ Φίλιππος· ἔρχου καὶ ἴδε. εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλῆτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι. λέγει αὐτῷ Ναθαναὴλ· πόθεν με γινώσκεις; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκῆν εἰδὸν σε. ἀπεκρίθη Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· ραββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὅτι εἰπὸν σοι, εἰδὸν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις; μείζω τούτων ὄψει. καὶ λέγει αὐτῷ· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεφύγῳτα, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίοντας ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

τούς Αποστόλους και τούς Ίεράρχες, τούς Μάρτυρες και τούς Άσκητές και όλους τούς Άγίους, που έζησαν ως πιστοί και άφοσιωμένοι μαθητές Έκεινού.

2. Τὸ χρέος τῆς ιεραποστολῆς

Ένα από τὰ κύρια χαρακτηριστικά τῆς Έκκλησίας είναι αυτό που όμολογούμε στο «Πιστεύω» με τῆ λέξη «Άποστολική». Η Όρθόδοξη Έκκλησία διατηρεῖ τὴν άποστολική διαδοχή και συνεχίζει τὸ έργο τῶν άγιων Άποστόλων. Γι' αυτό και τὸ ιερό Εὐαγγέλιο κατὰ τὴν έπίσημη αὐτὴ ήμέρα μᾶς μεταφέρει στήν κλήση τῶν πρώτων μαθητῶν τοῦ Κυρίου. Ο Κύριος Ἰησοῦς εἶχε ήδη άπευθύνει στὸν Άνδρέα και τὸν Ἰωάννη τὴν πρόσκληση νὰ Τὸν άκολουθήσουν, κι έπειτα στὸν Πέτρο, που ὀδηγήθηκε στὸν Χριστὸ από τὸν άδελφό του, τὸν Άνδρέα. Τώρα ὁ Κύριος καλεῖ τὸν Φίλιππο. Κι εκείνος τρέχει άμέσως νὰ βρεῖ τὸν φίλο του τὸν Ναθαναήλ και νὰ τοῦ αναγγεῖλει τὴν εὐχάριστη εἶδηση: «Όν έγραψε Μωϋσῆς έν τῷ νόμῳ και οἱ προφήται, εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν». Αὐτὸν γιὰ τὸν Ὅποιο έγραψε ὁ Μωϋσῆς στο Νόμο και προφήτευσαν οἱ προφῆτες, Τὸν βρήκαμε! Εἶναι ὁ Ἰησοῦς!

Η αὐθόρμητη αὐτὴ κίνηση τοῦ Φιλίππου φανερώνει τὴν άγάπη και τὸ ένδιαφέρον του γιὰ τὸν πλησίον. Αὐτὸ άποτελεῖ οὐσιώδες γνώρισμα και κάθε συνειδητοῦ χριστιανοῦ. «Οὐδέν ψυχρότερον χριστιανοῦ έτέρους μὴ σώζοντος», σημειώνει ὁ άγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος (PG 60, 162). Τίποτε πιὸ ψυχρὸ δέν υπάρχει από τὸν χριστιανὸ που δέν ένδιαφέρεται γιὰ τὴ σωτηρία τῶν άλλων.

Άποτελεῖ χρέος άγάπης πρὸς τούς άδελφούς μας νὰ τούς διαφωτίζουμε σχετικὰ με τὴν Όρθόδοξη πίστη και ζωή. Νὰ τούς συστήσουμε ένα κατάλληλο βιβλίο ή περιοδικό, κάποια όμιλία πνευματικοῦ καταρτισμοῦ· νὰ τούς βοηθήσουμε γιὰ τὴ συνειδητὴ συμμετοχή τους στὰ Μυστήρια τῆς Έκκλησίας· νὰ τούς ύποδείξουμε με διά-

κριση ποιὸ εἶναι τὸ ὀρθὸ σύμφωνα με τὴν Παράδοση τῆς Έκκλησίας μας. Πάνω άπ' όλα νὰ τούς διδάσκουμε με τὸ παράδειγμά μας, τὸ ὅποιο, αν εἶναι σωστὸ, άποτελεῖ τὴν πιὸ πειστικὴ άπόδειξη ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο εφαρμόζεται και σήμερα, και φωτίζει, εἰρηνεύει και αγιάζει τὴν ψυχὴ κάθε ανθρωπού.

3. Προσωπικὴ έμπειρία πίστεως

Βέβαια ή ὀρθόδοξη πίστη δέν κατακτάται ως θεωρητικὴ γνώση, οὔτε εξαντλεῖται στή διδασκαλία κάποιων δογμάτων. Στὴν οὐσία άποτελεῖ προσωπικὴ έμπειρία και βίωμα ζωῆς. Γι' αυτό και ὁ Φίλιππος πρότεινε στὸν φίλο του τὸν Ναθαναήλ νὰ έρθει ὁ ἴδιος και νὰ γνωρίσει προσωπικὰ τὸν Χριστό. «Έρχου και ἴδε!» τοῦ εἶπε. Εἶναι άπαραίτητο νὰ πλησιάσουμε μόνοι μας νὰ γευθοῦμε, νὰ καταλάβουμε τί πιστεύουμε, τί εἶναι ή χριστιανικὴ ζωή, τί μεγαλεῖα ζοῦμε στήν Όρθόδοξη Έκκλησία. Νὰ εκτιμήσουμε τὴν πίστη μας, που εἶναι αληθινὴ και ὀλοζώντανη. Νὰ τὴ χαροῦμε και νὰ τὴν άπολαύσουμε! Τί μπορείς νὰ καταλάβεις, αν σου μιλάνε μόνο γιὰ τὴ γλυκύτητα που έχει τὸ μέλι, κι εσύ δέν τὸ έχεις γευθεῖ οὔτε μία φορά;... Η Όρθόδοξη πίστη μας εἶναι θησαυρός. Η λατρεία μας, πλοῦτος άνεξάντλητος. Η πνευματικὴ ζωὴ εἶναι χαρὰ και άπόλαυση. Όλα αὐτὰ ὁμως μπορούμε νὰ τὰ νιώσουμε, μόνο αν τὰ γευθοῦμε προσωπικὰ.

Μέσα στὸν άλλοπρὸσαλλο κόσμο που ζοῦμε, σὲ καιροὺς πρωτοφανοῦς συγχύσεως και συμβιβασμῶν, σήμερα, Κυριακὴ τῆς Όρθοδοξίας, προβάλλει έπιτακτικὸ τὸ χρέος μας: νὰ βιώσουμε τὴν Όρθόδοξη πίστη και παράδοση ως τὴ μοναδικὴ ὁδὸ σωτηρίας και νὰ αγωνιζόμαστε γιὰ νὰ τὴν διατηρήσουμε γνήσια και ανόθευτη. Έτσι τὸ φῶς τῆς Όρθοδοξίας θὰ μεταλαμπαδεύεται από γενιὰ σὲ γενιὰ και θὰ ακτινοβολεῖ σ' ὅλο τὸν κόσμο· «έως έσχάτου τῆς γῆς»!

Ποιὸ νόημα ἔχουν τὰ κόλλυβα;

Η λέξη «κόλλυβα» προέρχεται ἀπὸ τὸν ὄρο «κόλλυβος», ποὺ σήμαινε τὸν κόκκο τοῦ σιταριοῦ ποὺ τὸν χρησιμοποιοῦσαν ὡς μέτρο γιὰ τὸν προσδιορισμὸ τοῦ βάρους τοῦ χρυσοῦ. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀρχικὴ σημασίᾳ τῆς λέξεως προήλθαν τὰ «κόλλυβα», ποὺ σήμαιναν τὸ βρασμμένο σιτάρι. Πῶς ὅμως τὰ κόλλυβα συνδέθηκαν μὲ τὰ Μνημόσυνα ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων;

Στὴν πρώτη Ἐκκλησία γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν τῶν κεκοιμημένων πρόσφεραν δεῖπνα ὀλόκληρα, τὰ λεγόμενα «νεκρικὰ δεῖπνα», ὡς ἐλεημοσύνη. Σταδιακὰ τὰ δεῖπνα αὐτὰ περιορίστηκαν, καὶ στὴ θέση τους πρόσφεραν μόνο ψωμί, κρασί, ἐλίές, τυρὶ ἢ ρύζι. Ἀπὸ τὸν 4ο αἰῶνα καὶ μετὰ ὅμως ἐπικράτησε ἡ προσφορὰ κολλύβων. Διότι τὰ κόλλυβα κρύβουν μεγάλο συμβολισμό.

Ὁ συμβολισμὸς αὐτὸς ἔχει τὴν ἀφετηρία του στὸν παραβολικὸ λόγο τοῦ Κυρίου γιὰ τὸν κόκκο τοῦ σίτου. Τὴν Κυ-

ριακὴ τῶν Βαΐων, λίγο μετὰ τὴ θριαμβευτικὴ Του εἴσοδο στὰ Ἱεροσόλυμα, μὲ ἀφορμὴ τὸ αἶτημα τῶν πρώτων Ἑλλήνων νὰ Τὸν συναντήσουν, εἶπε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς: «Ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσῶν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει» (1ω. 1β' 24). Δηλαδή, ἂν ὁ μικρὸς σπόρος τοῦ σιταριοῦ δὲν πέσει στὴ γῆ καὶ δὲν πεθάνει, σαπίζοντας μέσα στὸ χῶμα, μένει ἓνας μονάχος σπόρος· δὲν πολλαπλασιάζεται. Ἄν ὅμως σπαρεῖ στὴ γῆ καὶ ταφεῖ, βγάζει πολὺ καρπὸ.

Τί νόημα ὅμως ἔχουν τὰ λόγια αὐτά; Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μὲ τὴν εἰκόνα τῆς ταφῆς καὶ καρποφορίας τοῦ κόκκου τοῦ σίτου ὑποδήλωνε τὸν δικό Του θάνατο καὶ τὴν Ἀνάστασή Του. Προανήγγειλε ὅτι ναι μὲν θὰ πεθάνει καὶ θὰ ταφεῖ στὴ γῆ· δὲν θὰ μείνει ὅμως γιὰ πάντα στὸν τάφο, θὰ ἀναστηθεῖ. Κι ἔτσι θὰ γίνει, ὅπως λέει ἡ Γραφή, «πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν», ἢ «ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμη-

μένων». Διότι θα ἀναστηθεῖ καὶ θα ἀναστήσει καὶ ὅλους τοὺς νεκροὺς κατὰ τὴ Δευτέρα Του Παρουσία. Πρὶν δὲ ἀπὸ τὴ Δευτέρα Παρουσία θα ἀνασταίνει τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων προσφέροντάς τους τὴ σωτηρία ἀπὸ τὴ σκλαβιά τῆς ἁμαρτίας.

Στὴν εἰκόνα τοῦ κόκκου τοῦ σίτου ποὺ συμβολίζει τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἀναφέρθηκε ἀργότερα καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Α΄ Κορ. ιε΄ 35-44, 53). Γράφει: Ρωτοῦν πολλοί, πῶς θα ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί; Καὶ μὲ ποιοῦ σῶμα θα ἐπανέλθουν στὴ ζωὴ; Κι ἀπαντάει: Ἀνόητε ἄνθρωπε! Ἐσὺ αὐτὸ ποὺ σπέρνεις στὴ γῆ, δὲν ἀποκτάει ζωὴ, ἂν δὲν πεθάνει πρῶτα σαπίζοντας μέσα στὸ χῶμα; Κι αὐτὸ ποὺ σπέρνεις δὲν εἶναι φυτὸ ὀλόκληρο, ἀλλὰ κόκκος σιταριοῦ ἢ κάποιου ἄλλου εἴδους φυτοῦ; Ἔτσι λοιπὸν γίνεται καὶ ἡ ἀνάσταση τῶν νεκρῶν. Σπέρνεται τὸ σῶμα στὸν τάφο σὲ κατάσταση φθορᾶς. Θὰ ἀναστηθεῖ σὲ κατάσταση ἀφθαρσίας.

Θαυμάσια εἰκόνα! Τί πιὸ ἀποκρουστικὸ ὑπάρχει ἀπὸ ἓνα νεκρὸ σῶμα ποὺ ἀρχίζει νὰ διαλύεται; Δὲν ἔχει ζωὴ, ἔχει χάσει κάθε ὠραιότητα. Ὅταν ὅμως ἀναστηθεῖ, θα ἀποκτήσει ἀσύγκριτη ὠραιότητα καὶ δόξα. Σπέρνεται σὲ κατάσταση ἀτιμίας καὶ δυσωδίας. Θὰ ἀναστηθεῖ σὲ κατάσταση δόξας. Σπέρνεται σὲ κατάσταση ἀσθένειας, θα ἀναστηθεῖ γεμάτο δύναμη. Δὲν θα εἶναι κάποιο ἄλλο σῶμα. Τὸ ἴδιο μας τὸ σῶμα θα ἀναστηθεῖ, ὄχι κάποιο ἄλλο. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἴδιο σῶμα, τὸ φθαρτὸ καὶ θνητὸ, ὅταν γίνῃ ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου, θα ντυθεῖ τὴν ἀφθαρσία καὶ τὴν ἀθανασία.

Τὰ κόλλυβα λοιπὸν ποὺ προσφέρουμε στὴν ἐκκλησία κατὰ τὰ ἱερὰ Μνημό-

συνα δὲν εἶναι τύπος ποὺ ἐπικράτησε χωρὶς νόημα, εἶναι χειροπιαστὴ εἰκόνα καὶ προαναγγελία τῆς ἀναστάσεώς μας· συμβολίζουν τὴν κοινὴ μας ἀνάσταση. Γι' αὐτὸ, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Συμεὼν Θεσσαλονίκης, ἐνῶ μέσα στὰ κόλλυβα προσθέτουμε καὶ διάφορα ἄλλα σπέρματα, βασικὴ θέση πρέπει νὰ ἔχει πάντοτε τὸ σιτάρι· διότι τὴν εἰκόνα τοῦ σίτου χρησιμοποίησε ὁ Κύριος γιὰ νὰ συμβολίσῃ τὴν Ἀνάστασή Του. Ἐπομένως εἶναι ἀνεπίτρεπτο στὴν Ἀκολουθία τῶν Μνημοσύνων νὰ προσφέρουμε ἀντὶ γιὰ κόλλυβα γλυκίσματα ἢ ἄλλα εἶδη. Τὰ γλυκίσματα καὶ ὀτιδήποτε ἄλλο, μπορούμε νὰ τὰ προσφέρουμε κατόπιν στὴν αἴθουσα τοῦ Ναοῦ. Τὴν ὥρα ὅμως τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μνημοσύνου προσφέρουμε μόνο κόλλυβα. Ἀκριβῶς γιὰ νὰ θυμόμαστε τὸ μυστήριό τῆς κοινῆς ἀναστάσεως.

Καὶ ὄχι ἀπλῶς γιὰ νὰ θυμόμαστε ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ βεβαιότητα τῆς κοινῆς ἀναστάσεως νὰ προσευχόμαστε γιὰ τὶς ψυχὲς τῶν κεκοιμημένων· κάτι ποὺ ἀποτελεῖ τὸν καθαυτὸ σκοπὸ τῶν Μνημοσύνων. Θυμόμαστε συνεπῶς τὶς ψυχὲς τῶν προσφιλῶν μας ποὺ περιμένουν νὰ ἐνωθοῦν καὶ πάλι μὲ τὸ σῶμα ποὺ ἄφησαν στὴ γῆ, ἀφθαρτοποιημένο πλέον καὶ ἐνδοξο, μὲ τὸ ὁποῖο θα ἐμφανιστοῦμε ὅλοι ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Κριτοῦ.

Γι' αὐτὸ ἄς προσευχόμαστε γιὰ τοὺς κεκοιμημένους μας. Ἄν καταλαβαίναμε πόση μεγάλη ἀνακούφιση αἰσθάνονται ἀπὸ τὶς δικὲς μας δεήσεις, θα προσευχόμασταν μὲ πολὺ μεγαλύτερη θέρμη. Ἄς τὸ κάνουμε λοιπὸν. Σήμερα προσευχόμαστε ἐμεῖς γι' αὐτούς. Αὔριο θα προσεύχονται ἄλλοι γιὰ μᾶς. Προσμένοντας ὅλοι τὴν κοινὴ ἀνάσταση. ■

Ἡ Ψωροκώσταινα

Ηταν μιὰ πλούσια πού φτώχεψε, και πλούτισε μέ τὸ παράδειγμά της τίς σελίδες τῆς ἱστορίας μας.

Ἦταν μιὰ καρδιά πού ράγισε ἀπ' τὸν πόνο και τὴ δυστυχία, ἀλλὰ δὲν ἔπαυε ποτὲ ν' ἀγαπᾶ τὸν ἄνθρωπο και τὴν Πατρίδα.

Ἦταν μιὰ γυναίκα πού ἔχασε τὰ λογικά της, γιὰ νὰ διδάσκει μέσα στὴν παράκρουσή της γενεές γενεῶν τὴ μωρία τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, γιὰ τὴν ὁποία πρωτομίλησε ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Λεγόταν Πανωραία Χατζηκώστα, μιὰ ἀρχόντισσα μέ μεγάλη περιουσία ἀπὸ τίς Κυδωνίες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, σύζυγος τοῦ Κώστα Αἰβαλιώτη, τοῦ πάμπλουτου ἐμπόρου τῆς μικρασιατικῆς γῆς.

Ἦταν ὁ χρόνος πού ξέσπασε ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση. Τὸ 1821. Τὸ ἔτος πού καταστράφηκαν ὀλοσχερῶς οἱ Κυδωνίες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μετὰ τὴν ἀποτυχημένη ἐπαναστατικὴ κίνηση πού ἐπιχειρήθηκε ἐκεῖ. Ἀπὸ τότε ξεκινᾶ τὸ προσωπικὸ μαρτύριο τῆς Πανωραίας Χατζηκώστα. Ἡ σφαγὴ στῆς Κυδωνίες ἦταν ἀνελέητη. Ὅσοι ἐπέζησαν ἀπ' αὐτὴν – ἀνάμεσά τους και ἡ Πανωραία – μετέβησαν ὅπως-ὅπως στὰ Ψαρά. Μὲ τίς σκηνές τῆς σφαγῆς τοῦ συζύγου

της και τῶν παιδιῶν της νὰ κάνουν τὸν ὕπνο της ἐφιάλητῆ και τὰ μάτια της βρῦσες ὅταν ἦταν ξύπνια, προσπαθεῖ νὰ ἐπιζήσει πανέρημη στὸ ξερονήσι τῶν Ψαρῶν. Ὀλομόναχη, φτωχὴ και ἀνήμπορη γυρίζει στὸ μικρὸ ψαροχώρι. Σύντομα ὁ τόπος καταφυγῆς της και τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της τῆς χαρίζουν τὸ πρῶτο παρατσούκλι: Ψαροκώσταινα!

Καλὰ πού βρέθηκε ὁ λόγιος δάσκαλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Κυδωνιῶν και Φιλικὸς Βενιαμὶν Λέσβιος μαζί μέ κάποιους ἄλλους συντοπίτες της νὰ τὴ βοηθήσουν και νὰ τὴ συνδράμουν.

Ὅμως δὲν ἄντεξε πολὺ στὰ Ψαρά. Δὲν μπορούσε νὰ ἀτενίζει ἀπέναντι τὴ χαμένη γῆ της. Σύντομα ἐγκαταστάθηκε στὴν τότε πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, τὸ Ναύπλιο. Στὴν ἀρχὴ ὅλα πῆγαιναν καλά, ἀφοῦ ζοῦσε ἀπὸ τίς ὑπηρεσίες πού προσέφερε στὸν δάσκαλο και φιλόσοφο Βενιαμὶν Λέσβιο, ὁ ὁποῖος και αὐτὸς κατέφυγε στὸ Ναύπλιο και παρέδιδε μαθήματα γιὰ νὰ ζήσει. Ὅχι ὁμως γιὰ πολὺ. Τὸ 1824 ὁ Βενιαμὶν Λέσβιος πεθαίνει ἀπὸ τύφο, και ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἓνα ἄλλο μαρτύριο γιὰ τὴν Πανωραία. Μόνη και ἄγνωστη βγάζει τὸ ψωμί της, πότε κάνοντας τὴν ἀχθοφόρο, πότε τὴν πλύ-

στρα και τότε ζητώντας έλεημοσύνη. Παράλληλα με την πολύπαθη ζωή της Πανωραίας πορεύεται και ή Έπανάσταση των Έλλήνων. Έκείνη την περίοδο δοκιμαζόταν αρκετά εξαιτίας της έπελάσεως του Έμπραήμ, ό όποίος σύν τοίς άλλοις άφηνε στο πέραςμά του εκατοντάδες όρφανά, που συγκεντρώνονταν στο Ναύπλιο. Η θέα του δράματος των όρφανών συντάραξε την ευαίσθητη καρδιά της Πανωραίας. Στα πρόσωπά τους είδε τά δικά της παιδιά, που τό ίδιο χέρι τά κατέσφαξε. Η μητρική καρδιά ζύπνησε. Ζήτησε και πήρε υπό την προστασία της όρφανά παιδιά! Για νά τά θρέψει, περνούσε από σπίτι σέ σπίτι και ζητιάνευε.

Είχε παραμελήσει σέ τέτοιο βαθμό τον έαυτό της, που τά αλητάκια της παραλίας την πείραζαν και αντί Ψαροκώσταινα κοροϊδευτικά την άποκαλούσαν Ψωροκώσταινα.

Τό 1826 έγινε έρανος στο Ναύπλιο, για νά βοηθήσουν τό μαχόμενο Μεσολόγγι. Στήθηκε ένα τραπέζι στην πλατεία, αλλά λόγω της γενικής φτώχειας και της έξαθλιώσεως κανείς δέν πλησίαζε νά προσφέρει. "Όλοι δύσκολα τά οικονομούσαν. Τότε ή φτωχότερη όλων, ή χήρα Χατζηκώσταινα, ή Πανωραία, ή Ψωροκώσταινα του Ναυπλίου, πλησίασε, έβγαλε τό άσημένιο δακτυλίδι που φορούσε στο δάκτυλό της κι ένα γρόσι που είχε στην τσέπη της και τά παρέδωσε στην έρανική έπιτροπή λέγοντας: «Δέν έχω τίποτα άλλο άπ' αυτό τό δακτυλίδι κι αυτό τό γρόσι. Αύτά τά τιποτένια προσφέρω στο μαρτυρικό Μεσολόγγι».

"Όστερα άπ' αυτή τή χειρονομία κάποιος άπό τό πλήθος φώναξε: «Γιά δέστε, ή πλύστρα, ή Ψωροκώσταινα, πρώτη προσέφερε τον όβολό της!» Κι

άμέσως τό φιλότιμο του "Έλληνα ζύπνησε. Άρχισαν νά προσφέρουν λίρες, γρόσια και άσημικά. Άπό τότε βαφτίστηκε κι έπίσημα στην τοπική κοινωνία του Ναυπλίου ως Ψωροκώσταινα!

Φιλόπατρις και φιλόανθρωπη, λίγο άργότερα όταν ό Καποδίστριας ίδρυσε Όρφανοτροφείο, προσφέρθηκε ήλικιωμένη πιά και με σαλεμένο τό νου άπό τον πόνο και τις στερήσεις νά πλένει τά ρούχα των όρφανών χωρίς καμία άμοιβή. Σ' αυτή τή διακονία και την προσφορά την βρήκε ό θάνατος. Οί έπίσημοι δέν την τίμησαν. Την τίμησαν όμως με τον καλύτερο τρόπο τά παιδιά του Όρφανοτροφείου, συνοδεύοντάς την στην τελευταία της κατοικία με λυγμούς και άναφιλητά.

Αυτή ήταν ή γυναίκα που χάρισε τό παρατσούκλι της σ' όποιον θέλει νά περιγράψει την άνέχεια και τή φτώχεια. "Η σ' όποιον θέλει νά μιλήσει άπαξιωτικά για κάποιον, προσδιορίζοντάς τον ως τον «φτωχό συγγενή» ενός συνόλου ή τον «τελευταίο τροχό τής άμάξης». Χαρακτηρισμός που και την έποχή του Καποδίστρια σέ κάποια συνεδρία τής Συνελεύσεως κάποιος απέδωσε στο έλληνικό δημόσιο και κατόπιν τό 1942 σέ άλλη συνεδρίαση τής Βουλής κάποιος βουλευτής απέδωσε στην Έλλάδα.

Τούτες τις ώρες που τό έθνος μας περνά δύσκολες στιγμές και αρκετοί συνάνθρωποί μας βρίσκονται στα όρια τής άπόγνωσης, χρειάζονται ψυχές σαν την άπλη Ψωροκώσταινα. Χρειάζεται όλοι μας νά δούμε τον συνάνθρωπο, τον συνέλληνα, τον πατριώτη. Νά ξεφύγουμε άπό τό προσωπικό μας συμφέρον και νά νοιαστούμε για τό

μέλλον τῆς φτωχῆς μας Πατρίδας. Νὰ στερηθοῦμε γιὰ χάρη τῶν πτωχῶν, τῶν ἀνέργων, τῶν πεινασμένων. Πλούσιοι ἢ φτωχοὶ νὰ συντρέξουμε, νὰ προσφερθοῦμε καὶ νὰ προσφέρουμε. Νὰ πιστέψουμε ὅτι ὅλα ξεκινοῦν ἀπ' τὸν καθένα μας μ' ὅ,τι μικρὸ καὶ εὐτελές ἔχει νὰ προσφέρει. Νὰ θέσουμε τὸν ἑαυτό μας, τὴν ιδιότητά μας, τὴν ὅποια δυνατότητά μας ὑπὲρ τοῦ συνόλου. Νὰ πιστέψουμε ὅτι ἀπὸ τὰ μικρὰ κτίζονται τὰ μεγάλα. Νὰ δώσουμε στοὺς φτωχοὺς. Νὰ σταθοῦμε μὲ ἀνθρωπιὰ καὶ κατανόηση. Νὰ δώσουμε μὲ ἀγάπη. Μὲ προσευχή. Μὲ ἐλπίδα.

Πρυτάνευσαν τὰ τελευταῖα χρόνια παραδείγματα κακοδιαχειρίσεως τοῦ δημοσίου χρήματος. Τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα εἶναι ὅτι ἡ σπατάλη, ἡ φοροαπαλλαγὴ καὶ ἡ κλοπὴ ἔγιναν πρότυπα ζωῆς καὶ μέσα εὐζωΐας γιὰ τὸν σύγχρονο Ἕλληνα. Γι' αὐτὸ καὶ τέτοια φωτεινὰ παραδείγματα σὰν τῆς Ψωροκώσταινας μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ λειτουργήσουν ἀφυπνιστικὰ γιὰ μετάνοια ὄλων μας καὶ παρακινητικὰ γιὰ φιλανθρωπιὰ, ἐλεημοσύνη καὶ ἀγάπη. ■

† Ἀθανασίου Ἱ. Σκαρμόγιαννη

Ἡ ἉΓΙΑ ΦΙΛΟΘΗΗ ΚΑΥΧΗΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Στὴν ἔνδοξη χορεία τῶν Νεομαρτύρων ἀνήκει καὶ ἡ ἅγια ὁσιομάρτυς Φιλοθέη. Ὑπῆρξε διακόνισσα τῆς ἀγάπης ἀλλὰ καὶ διδασκάλισσα τῆς νεότητος, ἡ πρώτη μεγάλη διδασκάλισσα τοῦ Γένους, ποὺ ἔσωσε χιλιάδες Ἑλληνίδων ἀπὸ τὰ βέβηλα χέρια τῶν κατακτητῶν καὶ ἀπὸ τὸν φοβερὸ ἐξισλαμισμό. Ὑπῆρξε πρόδρομος καὶ πρωτεργάτις μέσα στὸ πλῆθος τῶν Ἡρώων καὶ Μαρτύρων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως. Σελίδες 171. Τιμᾶται 7 €.

* * *

Νικολάου Π. Βασιλειάδη

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Τὸ βιβλίο αὐτὸ ξαναζωντανεῖ μπροστὰ μας τὸ μεγάλο Εἰκοσιένα, τοὺς γιγαντομάχους του, τοὺς Δασκάλους τοῦ Γένους, τοὺς ἔθνομάρτυρες κληρικούς, τὰ Σουλιωτόπουλα, ποὺ μάχονταν στ' ἄπαρτο Σούλι, τὶς Ἑλληνίδες μάννες... Ξαναζωντανεῖ τοὺς θρυλικούς μαχητὲς τοῦ 1940-41, τὶς τραγικὲς μὰ λαμπρὲς σελίδες τοῦ 1920-22 καὶ τὴ γενναία ἀντίσταση τῶν παιδιῶν τῆς μαρτυρικῆς Κύπρου τὸ 1974. Στὸ ἴδιο βιβλίο δίδεται ἀπάντηση στὰ δόλια συνθήματα «κάτω ἡ πατρίδα», «κάτω τὰ σύνορα» καὶ ἀποκαλύπτεται γιατί χτυποῦν τὴν Ἑλλάδα μας αὐτοὶ ποὺ τὴν πολεμοῦν. Σελίδες 282. Τιμᾶται 7 €.

*

ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΕΠΟΥΣ 1955-1959

(Ἐπαινος Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν)

Νεανικὲς μορφὲς τοῦ μεγάλου ἔπους τῆς Κύπρου μας τῶν ἐτῶν 1955-59, ποὺ ἔθρεψαν καὶ γιγάντωσαν μὲ τὸ αἷμα τους τὸ δέντρο τῆς Ἐλευθερίας. Τὰ κείμενα καὶ οἱ ἐπιστολὲς τους ἀποτελοῦν ἀθάνατα μνημεῖα πίστεως στὸν Θεὸ καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν Ἐλευθερία. Σελίδες 299. Τιμᾶται 10 €.

Γιὰ ταχυδρομικὴ ἀποστολὴ ὁ παραλήπτης ἐπιβαρύνεται μὲ τὰ ἀνάλογα ἐξόδα.

Θὰ γυρίσουμε πίσω. Θὰ γυρίσουμε πίσω χιλιάδες χρόνια. Θὰ πιάσουμε τὰ κιτρινισμένα φύλλα τῆς ἱστορίας, πού ὁ χρόνος τὰ ἔκανε κίτρινα καί ἔχασαν τή σπιλνότητά τους. Σέ κάποιο ἀπό αὐτά τὰ φύλλα συναντοῦμε μιὰ ἔκφραση πού ἐκ πρώτης ὄψεως δείχνει νὰ εἶναι λεπτομέρεια χωρὶς μεγάλη σημασία, στὴν ὁποία ὅμως ἂν ἐπιμείνουμε περισσότερο, θὰ ἀνακαλύψουμε σημαντικότερα νοήματα. Τὴν ἔκφραση τὴ συναντοῦμε δύο φορές στὸ ἱερὸ βιβλίο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πού ὀνομάζεται Νεεμίας.

Ὁ Νεεμίας ἦταν ἕνας Ἑβραῖος πού βρισκόταν μαζί μὲ ἄλλους αἰχμάλωτους Ἑβραῖους στὰ Σούσα, τὴν πρωτεύουσα τοῦ περσικοῦ κράτους. Ἦταν δὲ ἔμπιστος αὐλικὸς τοῦ βασιλιᾶ καί βρισκόταν στὸ παλάτι.

Ἡ Βαβυλώνα ἔχει καταλυθεῖ καὶ ὁ Πέρσης βασιλιάς ἐπέτρεψε νὰ ἐπανέλθουν οἱ Ἑβραῖοι στὶς πόλεις τους. Ποιὸ εἶναι τὴν τὸ μέλημα τῶν Ἑβραίων; Εἶναι τὸ νὰ ἐπιδιορθώσουν ἢ νὰ ξανακτίσουν τὰ τείχη τῆς Ἱερουσαλήμ. Συναντοῦν ὅμως μεγάλες ἀντιδράσεις ἀπὸ τοὺς γειτονικοὺς λαούς. Ὅταν ὁ Νεεμίας τὸ πληροφορεῖται, ἐξασφαλίζει ἄδεια ἀπὸ τὸν βασιλιά, φέρνει συστατικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Πέρση ἐπόπτη τῆς Ἰουδαίας καὶ ἐπιστατεῖ στὸ κτίσιμο τοῦ τείχους τῆς Ἱερουσαλήμ. Αὐτὸ

γίνεται γύρω στὸ 440 π.Χ. καὶ διαρκεῖ 12 χρόνια.

Ποιὰ εἶναι ἡ ἔκφραση γιὰ τὴν ὁποία ἀρχίσαμε νὰ κάνουμε λόγο; Βρίσκεται ἀρχικὰ στὸ τρίτο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου καὶ λέει ὅτι οἱ κτίστες τῆς οἰκογένειας κάποιου ὀνομαζόμενου Ἀνανία ἐργάστηκαν κτίζοντας μέχρις ὅτου ἔφθασαν στὸ λεγόμενο «πλατὺ τείχος»: «ἔως τοῦ τείχους τοῦ πλατέος» (Νεεμ. γ' 8).

Τὰ τείχη τῆς πόλεως ὀνομάσθηκαν ἔτσι, διότι σὲ κάποια ἔκτασή τους ἦταν ἰδιαίτερα πλατιά. Τί ἦταν τὰ πλατιά τείχη; Ἦταν ὁ χώρος πίσω ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις πού μπορούσε νὰ χωρέσει περισσότερη δύναμη στρατιωτῶν, ὥστε, ἂν ἐπιτεθοῦν ἐκεῖ οἱ ἐχθροί, νὰ μπορεῖ νὰ σπεύσει νέα ὁμάδα γιὰ νὰ ἀπωθήσει τοὺς ἐπιτιθεμένους. Τὰ πλατιά τείχη θὰ θωράκιζαν τὴν πόλη, θὰ τὴν προστάτευαν ἀποτελεσματικότερα ἀπὸ τοὺς ποικίλους ἐχθρούς.

Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ ἔργο τοῦ Νεεμία. Τὸ τείχος τῆς πόλεως. Νὰ εἶναι πλατὺ, δυνατὸ, ἀπόρθητο. Γιατί; Γιὰ νὰ ἐμποδίσαι τὴν εἴσοδο ἐπίδρομῶν εἰδωλολατρῶν στὴν πόλη. Θέλει νὰ διαφυλάξει τοὺς Ἑβραῖους ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Ὁ Νεεμίας ἦταν ἄνθρωπος πιστὸς στὸν ἀληθινὸ Θεό. Ἄνθρωπος προσευχόμενος. Μὲ τὴν προσευχὴ του ἀντιμετώπισε τὶς δυσκολίες πού δημιουργοῦσαν οἱ περίοικοι, γιὰ

Τὰ τείχη τῆς πόλεως

πρέπει νὰ εἶναι

πλατιά

νά ἐμποδίσουν τὴν ἀνοικοδόμηση τῶν τειχῶν.

Ἄς δοῦμε τώρα ἓναν συμβολισμό τοῦ ἔργου τοῦ Νεεμία γιὰ τὴν ἐποχὴ μας. Ποιὸ ἦταν τὸ ἔργο του τότε; Τὰ τείχη τῆς πόλεως νὰ εἶναι πλατιά, ἀπόρθητα. Λοιπὸν. Ἡ πατρίδα μας ἔχει τέτοια τείχη σήμερα; Ἐχει δηλαδὴ ἀσφαλισμένα τὰ σύνορά της; Δὲν ἐννοοῦμε ἀσφαλισμένα γιὰ πόλεμο ἀλλὰ γιὰ ἔλεγχο αὐτῶν ποὺ εἰσέρχονται παράνομα μέσα σ' αὐτήν. Δυστυχῶς τὰ σύνορά μας ἔχουν γίνει πύλες εἰσόδου πρωτοφανοῦς παράνομης μεταναστεύσεως. Οἱ κατὰ καιροὺς κυβερνήτες μας δὲν μπόρεσαν ἢ δὲν θέλησαν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸ πρόβλημα. Καὶ σήμερα ἔχει ἐξελιχθεῖ πολὺ ἄσχημα καὶ γιὰ τὸν τόπο μας καὶ γιὰ τοὺς ἴδιους τοὺς μετανάστες, ποὺ δὲν βρίσκουν τρόπο νὰ ἐπιβιώσουν. Ἄνθρωποι, παιδιὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι καὶ αὐτοί, ἀξιοί συμπαθείας. Ὅμως ὁ ἀνεξέλεγκτος παράνομος ρυθμὸς εἰσόδου τους μεταβάλλεται σὲ πρόβλημα ἄλυτο. Καὶ ἐμεῖς δυστυχῶς ἀκόμη δὲν λαμβάνουμε τὰ ἀπαραίτητα μέτρα, δὲν ὑψώνουμε τείχη στὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος.

Ἄς δοῦμε καὶ μιὰ ἄλλη πλευρὰ τοῦ θέματος. Οἱ καλὰ περικειχισμένες πόλεις τῆς ἀρχαιότητος εἶχαν γιὰ τὴν ἀσφάλειά τους πλατιά τείχη. Ἔτσι ἦταν καὶ ἡ Ἰερουσαλήμ στὴ δόξα της. Ἐμεῖς λέμε ὅτι εἴμαστε ὁ νέος λαὸς τοῦ Θεοῦ. Λοιπὸν νὰ ὑψώσουμε καὶ ἐμεῖς, ὅπως ὁ Νεεμίας, πλατὺ τεῖχος. Ποῦ σημαίνει νὰ εἴμαστε ἀνεπηρέαστοι ἀπὸ τὸν διεφθαρμένο σύγχρονο κόσμο. Ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὸ πνεῦμα του, τὴ νοοτροπία του.

Ἡ σημερινὴ τάση εἶναι νὰ γκρεμιστεῖ ὁ ἱερός φραγμὸς μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κόσμου, καὶ αὐτὸ εἶναι φανερό. Κυκλοφοροῦν βιβλία αἰσχροτάτα, παρουσιάζονται θεατρικὰ ἔργα βρωμερὰ καὶ ἄθλια. Γενικὴ χαλάρωση ἀπειλεῖ νὰ στερήσει τὸ λαὸ τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὶς ζωογό-

νες πηγές τῆς παραδόσεώς του. Θὰ εἶναι μεγάλη συμφορά, ἂν οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ συγχωνευθοῦν μὲ τὰ ἀχαλίνωτα πλήθη τοῦ κόσμου. Ὡ! Τότε ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ξεσπάσει κατακλυσμὸς ὀργῆς Θεοῦ. Μήπως ἔχει ἤδη ἀρχίσει νὰ ξεσπάει;

Ἡ πατρίδα μας σήμερα ἔχει φρουροὺς γιὰ κίνδυνο πολέμου. Ἐχει πλοῖα στὰ θαλάσσια σύνορα. Ἐχει φρουροὺς στὸν ἐναέριο χῶρο τὰ πολεμικὰ ἀεροπλάνα της. Ἐχει ὅμως ἀνάγκη καὶ ἀπὸ πνευματικὸς φρουροὺς. Τί ζητᾶμε σήμερα; Ἄνθρωπους πιστοὺς στὸν Θεό. Ἄνθρωπους προσευχόμενους. Ἄνθρωπους ποὺ νὰ ἀγαποῦν τὴν Ἑλλάδα, νὰ εἶναι ἀληθινοὶ Ἕλληνες. Ἕλληνες ποὺ νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ πονοῦν εἰλικρινὰ τὸν τόπο. Ἕλληνες ποὺ νὰ ἔχουν στὴν ψυχὴ τους τὶς παραδόσεις τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἱστορία της, τὶς ἀκτές της, τὰ ζωκκλήσια της, τοὺς λόφους της καὶ τὰ βουνά της, τὴ θάλασσα, τὶς ἀκρογιαλιές της, τὰ νησιά της. Ἕλληνες προσευχόμενους. Γονεῖς ποὺ νὰ προστατεύουν τὴν οἰκογένειά τους, ποὺ νὰ ὑψώνουν τείχη καὶ νὰ ἀσφαλίζουν τὶς ψυχές τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τους, ποὺ νὰ κάνουν πλατιά τὰ τείχη, ποὺ νὰ φυλᾶνε τὶς πύλες τῆς Πατρίδας.

Τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἐπίγεια, θαλάσσια, ἐναέρια. Εἶναι ὅμως καὶ πνευματικὰ σύνορα.

Αὐτὰ ὀφείλουμε ὅλοι νὰ ὑπερασπίζουμε. Ὅλα τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Ἕλληνισμὸς ξεκίνησε χιλιάδες χρόνια πρὶν καὶ δημιουργήσε ἱστορία, πολιτισμὸ, τέχνες, γράμματα, παραδόσεις ἱερές. Αὐτὰ τὰ ὑπερασπίζουμε σήμερα;

Ἡ Ἑλλάδα ἔχει τὸν Χριστό, τὴν Παναγία, τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους, τοὺς Μάρτυρες. Αὐτὰ ὅλα δὲν θὰ τὰ κρατήσουμε;

Τώρα λοιπὸν! Νὰ σηκωθοῦμε ὅλοι ψηλά-ψηλά, ὅσο μπορούμε ψηλότερα, καὶ μὲ τὸ πλατὺ τεῖχος τῆς ψυχῆς μας νὰ πολεμήσουμε ἀλαλάζοντες:

«Τὶς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν»!

Ἡ ἑλληνικὴ οἰκογένεια πεθαίνει!

Ἐπειτα ἀπὸ τὰ τόσα χτυπήματα ποὺ δέχθηκε στὸν τόπο μας τὶς τελευταῖες δεκαετίες ὁ θεοῖδρυτος ἱερός θεσμός τῆς οἰκογένειας, δὲν χρειάζοταν παρὰ τῆ χαριστικῆ βολῆ γιὰ νὰ ὀδηγηθεῖ στὸ θάνατο. Καὶ αὐτὴ ἴσως θὰ τῆς δοθεῖ τώρα.

Τὸ γνωστὸ εἰδησιογραφικὸ πρακτορεῖο Reuters (Ρῶυτερς) τὸ διατύπωσε αὐτὸ στὸν χαρακτηριστικὸ τίτλο του τῆς 21ης Φεβρουαρίου: «Οἱ Ἕλληνες κόβουν τοὺς θρησκευτικοὺς γάμους καὶ τὶς κηδεῖες λόγω κρίσης», ἔγραψε.

Ὅπως ἀναφέρει τὸ δημοσίευμα, «ὄλοένα καὶ λιγότεροι Ἕλληνες πραγματοποιοῦν μεγάλες καὶ πολυέξοδες γαμήλιες τελετές, καθὼς δὲν ὑπάρχει πλέον ἡ οἰκονομικὴ δυνατότητα.

Μὲ βάση στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας ὁ ἀριθμὸς τῶν ζευγαριῶν ποὺ ἀνέβηκαν τὰ σκαλιὰ τῆς ἐκκλησίας ἔφθασε μόλις τὰ 28.000 τὸ 2011, ἐνῶ τὸ 2008 ἦταν περίπου 40.000. Ταυτόχρονα ὑπῆρξε πολλαπλασιασμὸς τῶν πολιτικῶν γάμων, καθὼς αὐξήθηκαν στὶς 26.000 τὸ 2011, ἀπὸ 8.000 τὴν προηγούμενη δεκαετία.

Ἡ συνεχιζόμενη ὑφεση ἔχει ἐπίδραση καὶ σὲ μιὰ ἀκόμη τελετὴ, σεβαστὴ ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνες, τὴν κηδεῖα: μὲ ὅλο καὶ πιὸ πολλοὺς Ἕλληνες νὰ μὴν μποροῦν πλέον νὰ καλύψουν τὰ ἔξοδα μιᾶς κηδεῖας.

Ἔτσι μερικοὶ δὲν παραλαμβάνουν τοὺς ἀγαπημένους νεκροὺς τους ἀπὸ τὰ Νοσοκομεῖα, γιὰ νὰ μὴ χρειαστεῖ νὰ πληρώσουν γιὰ τὴν κηδεῖα. Ἄλλοι ἀδυνατοῦν νὰ πληρώσουν μιὰ παραδοσιακὴ μαρμαρινὴ ταφόπλακα καὶ ἀφήνουν τὸν τάφο μὲ τὰ χῶματα».

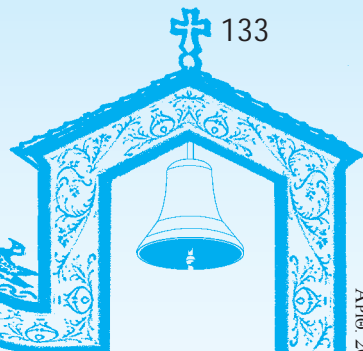
Αὐτὰ ἐπιλεκτικὰ ἀπὸ τὸ δραματικὸ δημοσίευμα τοῦ Ρῶυτερς. Ἀλλὰ τὸ ἀκόμη δραματικότερο ζήτημα εἶναι τοῦτο: Τελικὰ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία μὲ τὴν οἰκονομικὴ κρίση μόνο τυχαῖα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι. Ἀποτελεῖ σχεδιασμὸ μακροχρόνιο μυστικῶν σκοτεινῶν ὀργανώσεων ποὺ ματαίως εἶχαν ἐπιχειρήσει στὸ παρελθὸν νὰ ἐπιβάλλουν ὑποχρεωτικὸ τὸν πολιτικὸ γάμο καὶ ἐπιδίωκαν κατάργηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς κηδεῖας. Μὲ τὴν κρίση δείχνουν νὰ τὰ πετυχαίνουν καὶ τὰ δύο μὲ πλάγιο τρόπο.

Οἱ κρυφοὶ δολοφόνοι ἔχουν ἤδη ὀδηγήσει τὴν οἰκογένεια σὲ ἀργὸ θάνατο καὶ ἐτοιμάζονται γιὰ τὴ χαριστικὴ βολή. Πρὶν τραβήξουν τὴ σκανδάλη, εἶναι ἀνάγκη οἱ κυβερνήτες μας νὰ συνέλθουν! Ἡ οἰκογένεια πεθαίνει καὶ μαζί της ἡ Ἑλλάδα! Πῶς μποροῦν νὰ τὸ ἀνέχονται αὐτό;

Ἡ Ὁρθοδοξία ἐπεκτείνεται!

Ὁ ἑορτασμὸς τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ προβάλουμε δύο πρόσφατες εἰδήσεις ποὺ ἀναφέρονται στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας.

Ἡ πρώτη: «Σύμφωνα μὲ στοιχεῖα ποὺ ἔδωσε στὴ δημοσιότητα ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης τῆς Μόσχας Κύριλλος κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁμιλίας του στὴ συνεδρίαση τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων, ἡ ρωσικὴ Ἐκκλησία ἔχει 829 ἐνορίες καὶ 52 μοναστήρια ὑπὸ τὸν ἐλεγχό της ἐκτὸς τῆς πε-

ριοχής της πρώην Σοβιετικής Ένωσης! Μόνο τα τελευταία δύο χρόνια έχουν δημιουργηθεί ένορίες στην Ταϊλάνδη, τη Μαλαισία, τη Σιγκαπούρη και την Καμπότζη. Υπό κατασκευή είναι εκκλησίες στη Μαδρίτη της Ισπανίας, αλλά και στα Ήνωμένα Αραβικά Εμιράτα! Η επέκταση της ρωσικής Έκκλησίας γίνεται για να καλυφθεί ή ρωσική διασπορά, που ανέρχεται σε 30 εκατομμύρια άτομα σε όλο τον κόσμο, αλλά και για να διαδοθεί ή Όρθοδοξία σε όλο τον κόσμο» («DefenceNet» 3-2-2013).

Και ή δεύτερη: «Στόν Καθεδρικό Ναό της Μεταμορφώσεως στο Μπέλγκοροντ ό π. Βίκτωρ Κράβετς τέλεσε τó μυστήριο της βαπτίσεως για 32 στρατιώτες του ρωσικού στρατού. Άξίζει να αναφερθεί ότι πριν από τή βάπτιση όι στρατιώτες κατηχήθηκαν για περίπου δύο μήνες από ειδικά θεολογικά σεμινάρια που πραγματοποιήθηκαν στη μονάδα» («Ρομφαία» 16-2-2013).

Έπειτα από έναν έξοντωτικό διωγμό για 70 και πλέον χρόνια από τó άθεϊστικό καθεστώς του κομμουνισμού στην όνομαζόμενη «άγία Ρωσία», ή Όρθόδοξη Έκκλησία κατά τήν τελευταία 25ετία προβάλλει και πάλι μέσα από τά σπλάχνα του πιστού λαού άνανεωμένη και με τρόπο άθόρυβο συνεχώς έπεκτείνεται. Η θαυμαστή άναβίωσή της όφείλεται κυρίως στα μαρτυρικά αίματα τών άμέτρητων νεομαρτύρων της, που κατά τόν είκοστό αιώνα πότισαν τó άειθαλές δένδρο της πίστεως στόν άναστημένο Ίησού Χριστό. Αύθόρμητα λοιπόν έρχονται στη σκέψη μας τά άθάνατα λόγια του άγίου Ίωάννου του Χρυσοστόμου: «Πόσοι έπολέμησαν τήν Έκκλησίαν; Και όι πολεμήσαντες άπώλοντο... Η Έκκλησία πολεμουμένη νικά!»!

Αυτό ός τó προσέξουν ιδιαίτερα όι νεόκοποι τάχα «έκσυγχρονιστές» του έλληνικού κράτους, που συναγωνίζονται κατά τις τελευταίες δεκαετίες να ξεθεμελιώσουν τήν παραδοσιακή πίστη του Έλληνισμού στην Όρθοδοξία.

Σύμβουλος του Όμπάμα προτείνει μείωση του παγκόσμιου πληθυσμού

Από τόν ιστότοπο agathan.wordpress.com πληροφορηθήκαμε στις άρχες Φεβρουαρίου τήν ακόλουθη άνατριχιαστική είδηση: «Ο Τζών Χόλντρεν (John Holdren), “έπιστημονικός” σύμβουλος του Όμπάμα, προτείνει παγκόσμια κυβέρνηση που θά περιορίσει τόν παγκόσμιο πληθυσμό στο ένα δισεκατομμύριο! Ο περιορισμός του πληθυσμού μπορεί να γίνει με χημικά στο νερό και στα τρόφιμα, με ύποχρεωτικές έκτρώσεις, άκόμη και με βρεφοκτονίες!!!

Ο Τζών Χόλντρεν ύποστηρίζει» ότι «για να έπιτευχθεί αυτό», θά «είσάγονται χημικές ούσιες στην τροφή που τρώμε και στο νερό που πίνουμε, ώστε να μäs πεθάνουν μιá ώρα άρχύτερα!

Η μείωση του παγκόσμιου πληθυσμού λέει ότι πρέπει να γίνει από μιá παγκόσμια κυβέρνηση, που δέν διστάζει να τήν όνομάσει “παγκόσμιο καθεστώς”, δείχνοντας ξεκάθαρα ότι θά πρόκειται για παγκόσμια δικτατορία!!!

Ο “έπιστημονικός” σύμβουλος προτείνει άκόμη να θεσμοθετηθεί τó καθεστώς της ύποχρεωτικής άδειας για

κάθε γέννηση, τῆς ὑποχρεωτικῆς ἔκτρωσης γιὰ τὰ “παράνομα” ἔμβρυα, ἀκόμη καὶ τῆς βρεφοκτονίας γιὰ τὰ “παράνομα” γεννηθέντα βρέφη (!!!)».

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἀνεκδιήγητος σύμβουλος, ὁ ὑπερ-χιτλερικός γενοκτόνος, ποὺ ἐκπροσωπεῖ ἐπίσημα τὸν Ἀμερικανὸ πρόεδρο καὶ τὸν Λευκὸ Οἶκο, μὲ τὴν ἐγκληματικὴ γενοκτόνο πρότασή του ἐξυπηρετεῖ καὶ προετοιμάζει τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἐμφάνιση τῆς σκοτεινῆς μορφῆς τοῦ Ἀντιχρίστου. Στοχεύει ἀνερευθρίαστα σὲ μιὰ «ἐλίτ» ἐλαχίστων προνομιοῦχων ἀρχόντων καὶ σὲ ἓνα δισεκατομμύριο σκλάβων, οἱ ὅποιοι θὰ δουλεύουν γι’ αὐτούς! Τὶς ἀπόψεις αὐτὲς ἐκφράζει ἀναλυτικὰ στὸ βιβλίο του «Οἰκολογικὴ Ἐπιστήμη» (Ecoscience), ποὺ εἶναι ὁ ὁδηγὸς ἐξοντώσεως τῆς ἀνθρωπότητος! Ὁ γενοκτόνος μαλθουσιανισμὸς του συνοψίζεται στὸ σύνθημα: Γιὰ νὰ ἔχουμε ὑψηλὴ ποιότητα ζωῆς, θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχουν λιγότεροι ἄνθρωποι!

Ἔτσι σκέπτονται καὶ ἔτσι ἐργάζονται – καὶ δὲν τὸ κρύβουν, ἀπεναντίας τὸ προγραμματίζουν καὶ μάλιστα τὸ διαφημίζουν – τὰ σύγχρονα σκοτεινὰ ὄργανα τοῦ ἀνθρωποκτόνου. Εἶναι καιρὸς νὰ ξυπνήσουν οἱ λαοὶ καὶ νὰ διαλύσουν τὰ ἐγκληματικὰ αὐτὰ σχέδια, ποὺ ἀπεργάζονται εἰς βάρος τους οἱ σατανοκίνητοι ἀνθρωποκτόνοι.

Κυκλοφοροῦμε ἀνάμεσα σὲ ἐγκληματίες

Σύμφωνα μὲ ἐπίσημα στοιχεῖα, ποὺ παρουσίασε πρόσφατα στὴ Βουλὴ ὁ Ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως κ. Νικόλαος Δένδιας ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν ἐγκληματικὴ συμπεριφορὰ ἀλλοδαπῶν – καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λαθραίων – ἔχουν αὐξηθεῖ ἀνη-

συχητικὰ τὰ ἐγκλήματα ποὺ ἔχουν διαπραχθεῖ ἀπὸ μέρος τους.

Συγκεκριμένα, ἐνῶ τὸ 1998 ἦταν 6.094 οἱ ἐγκληματίες, τὸ 2012 ἔφθασαν τοὺς 20.265. Ὡς πρὸς τὶς χώρες καταγωγῆς τῶν δραστῶν ἐγκληματικῶν πράξεων πρῶτοι ἔρχονται οἱ Ἀλβανοί, ποὺ διέπραξαν 64.939 ἐγκληματικὲς πράξεις. Ἀκολουθοῦν οἱ Ἰρακινοὶ μὲ 17.551, οἱ Ρουμάνοι μὲ 15.198, οἱ Πακιστανοὶ μὲ 14.721 καὶ οἱ Βούλγαροι μὲ 14.720 ἐγκλήματα («Δημοκρατία» 15-2-2013).

Βέβαια δὲν εἶναι μόνο οἱ ξένοι. Ὑπάρχουν καὶ Ἕλληνες ποὺ διαπράττουν ἐγκληματικὲς πράξεις. Γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι μὲ τὴν εἴσοδο τῶν ξένων στὴ χώρα μας ἔχει αὐξηθεῖ πολὺ ἡ ἐγκληματικότητά στὴν Πατρίδα μας. Διάφορες σκοπιμότητες – ἴσως καὶ πολιτικές, γιὰ ἐξασφάλιση ψήφων – ἄνοιξαν τὰ σύνορά μας καὶ κατάντησαν τὴ χώρα μας «ξέφραγο ἀμπέλι» καὶ καταφύγιο πολλῶν ἐγκληματιῶν μὲ θλιβερὲς συνέπειες, ποὺ τὶς ζοῦμε ὅλοι μας. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς δὲν εἶχαν καμιὰ θρησκευτικὴ καὶ μάλιστα χριστιανικὴ ἀγωγή. Ὅρισμένοι πιθανῶς νὰ ἦσαν κατάδικοι στὶς χώρες τους καὶ νὰ τοὺς ἀπέστειλαν οἱ κυβερνήσεις τους στὴν Ἑλλάδα μας ἐλεύθερους, γιὰ νὰ δημιουργήσουν προβλήματα στὴ χώρα μας. Αὐτὸ εἶναι γνωστὸ ὅτι γινόταν στὴν Ἀλβανία, ὅταν ἦταν πρόεδρος ὁ Ἀλία.

Ὅπως δὴποτε τὰ ὄργανα τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ κράτους μας προσπαθοῦν νὰ ἐφαρμόσουν τὰ κατάλληλα μέτρα, γνωρίζοντας τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλεῖ τὴν εἰρηνικὴ ζωὴ μας. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἄγνωστο ὅτι κινδυνεύει καὶ ἡ δική τους ζωὴ. Προσευχόμαστε ὁ Θεὸς νὰ προστατεύει κι αὐτοὺς καὶ ὅλους μας μὲ τοὺς Ἀγγέλους Του καὶ νὰ φωτίσει τοὺς ὑπευθύνους τοῦ κράτους νὰ βροῦν μιὰ καλύτερη λύση γιὰ τοὺς ἀλλοδαποὺς. Ἔτσι ποὺ πᾶμε, σὲ λίγο θὰ φοβόμαστε νὰ βγαίνουμε ἀπὸ τὰ σπῆτια μας καὶ στὸ τέλος θὰ καταντήσουμε ξένοι στὸν τόπο μας.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ
(Β' Νηστειών)
Γρηγορίου του Παλαμά

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
'Εβρ. α' 10 - β' 3
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ
Μάρκ. β' 1-12

Υπατίου Γαγγρών,
Ακακίου Μελιτινής
Ἦχος β' - Ἑωθινόν Ι'

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ

1. Η αγάπη υπερβαίνει τὰ ἐμπόδια

Ασφυκτικά γεμάτο τὸ σπίτι στήν Καπερναούμ, ὅπως μᾶς περιγράφει τὸ σημερινὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο. Δὲν μπορούσε κανεὶς οὐτε κὰν ἔξω στήν πόρτα νὰ πλησιάσει. Κι ὅμως, ἓνας ἄνθρωπος παράλυτος, ξαπλωμένος σὲ φορεῖο, κατόρθωσε νὰ φτάσει ἀκριβῶς μπροστὰ στὸν Κύριο. Ὅχι μόνος του βέβαια, ἀλλὰ «αἰρόμενος ὑπὸ τεσσάρων». Τέσσερις γεροδεμένοι ἄνδρες τὸν σήκωσαν, τὸν ἀνέβασαν στή στέγη τῆς οἰκίας, τὴν ξήλωσαν σὲ ἓνα τμήμα τῆς κι ἀπὸ ἐκεῖ τὸν κατέβασαν στὸ σημεῖο ποὺ ἦταν ὁ Χριστός. Τολμηρὸ καὶ ἔξυπνο ἐγχείρημα!

Πόσο ἐφευρετικὴ λοιπὸν γίνεται ἡ αγάπη! Οἱ τέσσερις συνοδοὶ τοῦ παραλυτικοῦ δὲν ἀπογοητεύτηκαν ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ κόσμου, ποὺ τοὺς ἐμπόδιζε νὰ πλησιάσουν τὸν Κύριο. Ἡ φλόγα τῆς αγάπης ποὺ ἔκαιγε στὶς καρδιές τους δὲν τοὺς ἄφηγε νὰ ἡσυχάσουν ἂν δὲν ἔβρισκαν λύση. Καὶ τελικὰ βρῆκαν τὴ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μὴκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων· καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράβαττον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός; καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; τί ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει; ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας — λέγει τῷ παραλυτικῷ· σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβαττον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

λύση μ' εκείνο τὸ ἀπίστευτο τόλμημα νὰ τὸν κατεβάσουν ἀπὸ τὴ στέγη!

Αὐτὴ τὴν ἀγάπη ἃς καλλιεργήσουμε κι ἐμεῖς. Ἀγάπη ποὺ ἐμπνέει γιὰ νὰ ὑπερβαίνομε τὰ ἐμπόδια καὶ νὰ ἀνακουφίζουμε πολλοὺς ἀδελφοὺς μας: ἀσθενεῖς ποὺ στεναρίζουν ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ταλαιπωρία μέσα στὰ νοσοκομεία· ἀνθρώπους μὲ κινητικὰ προβλήματα ποὺ δὲν ἔχουν κάποιον νὰ τοὺς μεταφέρει· ἠλικιωμένους ποὺ ἀναζητοῦν λίγη συντροφιά· πολύτεκνες μητέρες ποὺ πασχίζουν νὰ ἀνταποκριθοῦν στὶς ἀνάγκες τῶν παιδιῶν τους. Σὲ κάθε ἔργο φιλανθρωπίας ἃς εἴμαστε πρόθυμοι νὰ βοηθοῦμε χωρὶς νὰ μᾶς λυγίζουν οἱ δυσκολίες. Ἡ ἀγάπη κάνει θαύματα!

2. Καθαροὶ λογισμοὶ

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς ποὺ διέκρινε τὴν πίστη τοῦ παραλυτικοῦ – καὶ τῶν συνοδῶν του – ἀμέσως τοῦ χάρισε αὐτὸ ποὺ εἶχε πρωτίστως ἀνάγκη: τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν του. Τότε κάποιοι Γραμματεῖς ἄρχισαν μὲ τὸ λογισμό τους νὰ κατηγοροῦν τὸν Κύριο ὡς δῆθεν βλάσφημο. Σκέπτονταν: Πῶς τολμᾷ νὰ λέει «ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου», ἀφοῦ μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες;... Ἀμέσως ὁμῶς ὁ Κύριος Ἰησοῦς ὡς καρδιογνώστης Θεὸς ἀντιλήφθηκε τοὺς λογισμοὺς τους καὶ τοὺς ἐπέκρινε: «Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;». Γιατί κυκλοφορεῖτε τέτοιους λογισμοὺς μέσα στὶς καρδιές σας;...

Ἄς σταθοῦμε λίγο σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ λογισμοὶ ἀποτελοῦν ἕναν ὀλόκληρο κόσμο μέσα μας ποὺ ἐπηρεάζει τὴ ζωὴ μας, κατευθύνει τὶς πράξεις μας, διαμορφώνει τὴν ὅλη μας προσωπικότητα. Ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς ξεκινοῦν εἴτε οἱ καλὲς εἴτε οἱ ἁμαρτωλὲς μας πράξεις.

Εἶναι ἀνάγκη λοιπὸν νὰ παλέψουμε σκληρὰ στὸ πεδίο τῶν λογισμῶν. Νὰ ἀγωνιζόμαστε γιὰ νὰ μὴ μολύνεται ὁ νοῦς

μας ἀπὸ σκέψεις καὶ φαντασίες πονηρὲς καὶ ἀκάθαρτες, ἐντυπώσεις καὶ ἀναμνήσεις ἁμαρτωλὲς, μοχθηρὲς καὶ ζηλότυπες. Ἄς προσευχόμαστε νὰ μᾶς δίνει ὁ Θεὸς τὴ χάρη Του, γιὰ νὰ καθαρίζει τὸ ἐσωτερικὸ μας, νὰ φωτίζεται ὁ νοῦς μας ἀπὸ τὸ θεῖο Νόμο καὶ ἡ καρδιά μας νὰ γίνεται κατοικητήριο δικό Του.

3. Τὸ δυσκολότερο θαῦμα

«Τί εἶναι εὐκολότερο;», συνέχισε ὁ Κύριος ἐλέγχοντας τοὺς ἀπορημένους Γραμματεῖς, «νὰ πῶ στὸν παραλυτικό, εἶναι συγχωρημένες οἱ ἁμαρτίες σου, ἢ νὰ τοῦ πῶ, σήκω καὶ πάρε στὸν ὦμο σου τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα;»... Ὅπως δὴποτε ἐκείνοι θεωροῦσαν δυσκολότερο αὐτὸ τὸ τελευταῖο.

Κι ἐμεῖς ἴσως τὸ ἴδιο θὰ λέγαμε. Διότι πολὺ πιὸ βέβαιο καὶ ὀρατὸ ὡς ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ θέαμα ἑνὸς παραλύτου ποὺ σηκώνεται καὶ περπατᾷ, παρὰ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἡ ψυχὴ του θεραπεύτηκε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Κι ὁμῶς τὸ γεγονός τῆς σωτηρίας μιᾶς ψυχῆς ἀποτελεῖ ἀσυγκρίτως ἀνώτερο θαῦμα ἀπὸ κάθε σωματικὴ ἴαση. Ὅσο ἀνώτερη εἶναι ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ σῶμα, τόσο πιὸ σημαντικὴ εἶναι ἡ ὑγεία τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὴ σωματικὴ ὑγεία.

Τί ὠφελεῖ ἂν ἔχουμε σωματικὴ ὑγεία, ἀλλὰ τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μᾶς πιέζει τὴ συνείδηση; Ὁ ἀσθενὴς ποὺ ἐξομολογεῖται καὶ λαμβάνει τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν, ἀκόμη κι ἂν δὲν ἀποκτήσει ἀμέσως τὴν ὑγεία τοῦ σώματός του, πάντως αἰσθάνεται τὸ φορτίο τῆς ἀσθενείας του νὰ γίνεται πολὺ πιὸ ἐλαφρό.

Γι' αὐτὸ κι ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία στὸ ἱερὸ Μυστήριό τοῦ Εὐχελαίου εὐχεται «εἰς ἴασιν ψυχῆς τε καὶ σώματος». Ἄς ζητοῦμε λοιπὸν πρῶτα τὴν ὑγεία τῆς ψυχῆς μας κι ἔπειτα τὴν ὑγεία τοῦ σώματος. Ἔχουμε ἀνάγκη πρωτίστως ἀπὸ μετάνοια. Αὐτὸ εἶναι τὸ δυσκολότερο θαῦμα, ἀλλὰ σωτήριο γιὰ τὴν ψυχὴ μας. ■

Η προσφορά τῆς Ἐκκλησίας στοῦ Γένος μας κατά τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας εἶναι ἀνυπολόγιστη. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού ὁ δικέφαλος ἀετός τῆς ὑπερχιλιόχρονης Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας δίπλωνε βαριά πληγωμένος τὰ φτερά του καὶ ἡ μαύρη νύχτα τῆς σκλαβιάς βύθιζε στοῦ σκοτάδι τὴν Πατρίδα μας, ἡ Ἐκκλησία στάθηκε στοῦ πλευρὸ τοῦ ὑπόδουλου Ἑλληνισμοῦ.

Ἵλοι γνωρίζουμε ὅτι ἦταν τόσο μεγάλη ἡ τυραννία τοῦ κατακτητῆ, πού ὁ λαός μας οὔτε τὸν βόγγο του δὲν τολμοῦσε ν' ἀφήσει ν' ἀκουσθεῖ, γιὰ νὰ μὴν ἀγριέψει ὁ Τούρκος. Πού θὰ ἔβρισκε παρηγοριά; Πού θὰ ἔλεγε τὸν πόνο του; Ἀπὸ πού θὰ ἔπαιρνε δύναμη; Ἀπὸ πού ἄλλοῦ παρὰ ἀπὸ τὴ μητέρα Ἐκκλησία!

Ἡ Ἐκκλησία τόνωνε πνευματικά, ἐμφύχωνε, παρηγοροῦσε, στήριζε τοὺς ὑπόδουλους Ἑλληνες. Στὶς ἐκκλησιῆς κατέφευγαν νὰ προσκυνήσουν τὶς ἅγιες εἰκόνες, νὰ ἀσπασθοῦν τὰ ἅγια Λείψανα, νὰ ἐξομολογηθοῦν, νὰ κοινωνήσουν, νὰ ἱκετεύσουν μὲ δάκρυα τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία Μητέρα Του νὰ σώσει τὸ Γένος μας. Ἐψαλλαν τοὺς παρακλητικούς

ῥόμους «Σώσον, Κύριε, τὸν λαόν σου», «Κύριε τῶν δυνάμεων», «Τῆ Ὑπερμάχω». Ἐψαλλαν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» καὶ ὄραματίζονταν τοῦ Γένους τὴν ἀνάσταση.

Στὸ γυναικωνίτη τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ ἢ σὲ ἄλλο κρυφότερο μέρος του, ἢ στοῦ σπίτι τοῦ παπᾶ μαζεῦονταν τὴ νύχτα τὰ σκλαβόπουλα καὶ ἐκεῖ ὁ παπάς, πού ἦταν καὶ δάσκαλος μαζί, θέρειε τὴν ἀποσταμένη ἐλπίδα τους. Τοὺς μάθαινε ἀνάγνωση καὶ γραφή, τοὺς διηγίονταν τὰ μεγαλεῖα τῆς φυλῆς μας, τὰ κλέη τῶν ἀρχαίων προγόνων μας, γιὰ νὰ κρατήσῃ ἀδούλωτο τὸ φρόνημά τους.

Ἡ Ἐκκλησία ἐπωμίσθηκε ὅλο τὸ βάρος γιὰ τὴ μόρφωση καὶ τὴν πνευματικὴ ἀνάπτυξη τοῦ δούλου Γένους. Μὲ τὰ μοναστήρια, μὲ τὰ κρυφὰ σχολεῖα, μὲ τὶς Σχολές καὶ τὰ λοιπὰ σχολεῖα πού λειτουργοῦσε, ὅταν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ τὸ κάνει, κράτησε τοὺς Ἑλληνες Ὁρθόδοξους Χριστιανούς καὶ θερμούς πατριώτες, τοὺς ὅπλισε μὲ τὴν πεποίθηση στὴ δύναμη καὶ τὶς ἰκανότητες τῆς φυλῆς μας, τοὺς γαλοῦχησε μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ ἀργήσει νὰ ἔλθει τῆς λευτεριάς ἢ πολυπόθητη μέρα. ➔

Ἡ προσφορά τῆς Ἐκκλησίας στοῦ Γένος μας

Με την ευχή της Ἐκκλησίας ἐπιτέλεσαν τὸ ἔθνοσωτήριο ἔργο τους οἱ Ἐθναπόστολοι καὶ οἱ Δάσκαλοι τοῦ Γένους, πού οἱ περισσότεροί ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν κληρικοί. Αναφέρουμε ἐνδεικτικὰ ὀνόματα τοὺς πατριάρχες ἅγιο Γεννάδιο Σχολάριο, ἅγιο Κύριλλο Λούκαρι, ἅγιο Γρηγόριο Ε΄, τὴν ἁγία Φιλοθέη, τὸν Νικηφόρο Θεοτόκη, τὸν Ἄνθιμο Γαζή, τὸν Κωνσταντῖνο Οἰκονόμο, τὸν Ἡλία Μηριάτη, τὸν ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό, τὸν ἅγιο Μακάριο Νοταρᾶ, τὸν ἅγιο Ἀθανάσιο τὸν Πάριο, τὸν ἅγιο Νικόδημο τὸν Ἁγιορείτη.

Ἡ Ἐκκλησία κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας χάρισε στὸ Γένος τοὺς Νεομάρτυρες, πού εἶναι «ἡ δόξα καὶ τὸ καύχημα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἐλεγχος καὶ ἡ κατασχὴν τῶν ἑτεροδόξων, τὸ ἀγλαΐσμα τῆς φυλῆς μας», κατὰ τὸν ἅγιο Νικόδημο τὸν Ἁγιορείτη. Ὁ Πουκεβὶλ ἀναφέρει ὅτι μέχρι τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821 ἀπαγχονίστηκαν ἢ ἀποκεφαλίστηκαν 11 πατριάρχες, μαρτύρησαν ἢ φονεύθηκαν 100 ἐπίσκοποι καὶ περισσότεροι ἀπὸ 6.000 κληρικοί.

Ἐπίσης ἡ Ἐκκλησία χάρισε στὸ δούλο Γένος ἐμπνευσμένους ἠγέτες, οἱ ὅποιοι τὸ διετήρησαν συσπειρωμένο καὶ προνοοῦσαν γιὰ τὶς ἀνάγκες του. Χιλιάδες αἰχμαλώτους ἐλευθέρωσε, κατατρεγμένους βοήθησε, κυνηγημένους ἔσωσε! Μνημονεύουμε ὡς ἐνδεικτικὸ ὄνομα τὸν ἅγιο Βησσαρίωνα ἐπίσκοπο Λαρίσης, ὁ ὅποιος ἐλευθέρωσε πλήθη αἰχμαλώτων, βοήθησε φτωχοὺς, περιποιήθηκε ἀσθενεῖς, ἔφτιαξε γέφυρες καὶ ἄλλα χρήσιμα κτίσματα γιὰ τὸν τόπο.

Κι ἀκόμη ἡ Ἐκκλησία βοηθοῦσε ὑλικά τὰ σκλαβόπουλα νὰ μὴν πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα. Στὴν Ἱερὰ Μονὴ Φανερωμένης τῆς Σαλαμίνας ἔφτασαν νὰ σιτίζονται καθημερινὰ 5-6 χιλιάδες ἄνθρωποι, κατὰ τὸ πλεῖστον παιδιὰ. Στὰ μοναστήρια κατέφευγαν οἱ ἄρματωλοι καὶ οἱ κλέφτες καὶ ζητοῦσαν τὰ ἀπαραίτητα τρόφιμα.

Ἀλλὰ καὶ στὸν ἔνοπλο ἀπελευθερωτικὸ ἀγώνα τοῦ Γένους πρωτοστάτησε ἡ Ἐκκλησία. Μετὰ τὴν ευχή της ξεκίνησαν οἱ ἀγωνιστὲς τοῦ '21 τὸν ἔνοπλο ἀγώνα, στὸν ὁποῖο συμμετεῖχε ἐνεργὰ καὶ ὁ ἱερός κληρικός. Τὸ 10% τῶν μελῶν τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας ἦταν κληρικοί. «Οὐδεὶς τῶν Ἑλλήνων Μητροπολιτῶν ἔμεινε ἀμύητος», γράφει ὁ Βοβολίνης.

Ἐὰν σήμερα ἐξακολουθοῦμε νὰ εἴμαστε Ἕλληνες καὶ ἂν μιλάμε τὴ γλῶσσα τῆν ἑλληνική καὶ ἂν πιστεύουμε ὀρθόδοξα στὸ Χριστὸ καὶ δὲν ἔχουμε γίνεϊ μουσουλμάνοι καὶ γενίτσαροι, αὐτὸ τὸ ὀφείλουμε ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο στὴν Ἐκκλησία. Καμία ἄλλη δύναμη δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ δράσει κατὰ τὴ σκοτεινὴ ἐκείνη περίοδο τῆς τουρκικῆς σκλαβιάς.

Τὴν προσφορὰ τῆς Ἐκκλησίας τὴ διεκήρυξαν πρῶτοι οἱ ἀγωνιστὲς τῆς Ἐπανάστασεως τοῦ '21. Ἦταν ἀπέραντη ἡ εὐγνωμοσύνη τους στὸ Χριστὸ, στὴν Παναγία, στοὺς ἁγίους πού προστατεύουν τὸν τόπο μας, στὰ μοναστήρια καὶ στὶς ἐκκλησιές.

Βεβαίως στοὺς χρόνους τῆς ἐλευθερίας, ὅταν αὐτὸν τὸν τόπο τὸν διαφέντευαν οἱ ξένοι πού ἦλθαν ἀπὸ τὴ Βαυαρία, ἡ Ἐκκλησία δυστυχῶς συκοφαντήθηκε καὶ ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερα νὰ συκοφαντεῖται καὶ ἀπὸ ξένους καὶ ἀπὸ ντόπιους. Ἀλλ' ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι συντεταγμένος κάτω ἀπὸ τὴ σημαία της, γιατί γνωρίζει ὅτι πουθενὰ ἄλλοῦ δὲν μπορεῖ νὰ στηριχθεῖ παρὰ μόνο στὸ Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία Του. Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες πιστεύουμε ὅτι ἂν κρατήσουμε τὴ θρησκεία μας, τὴ γλῶσσα μας, τοὺς θεσμούς μας, τὴν οἰκογένειά μας, τὴν ἑλληνορθόδοξη Παράδοσή μας, θὰ μπορέσουμε νὰ σταθοῦμε στὰ πόδια μας καὶ νὰ ὑπερβοῦμε τὴν κρίση πού ταλανίζει τὴν Πατρίδα μας. Ἡ μητέρα Ἐκκλησία θὰ ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς φροντίζει καὶ νὰ μᾶς σκεπάζει κάτω ἀπὸ τὴν προστασία της. ■

«Μὲ ταπεινώνει μπροστὰ στοὺς ἄλλους»

Τὸ ἔλεγε καὶ τὸ ξανάλεγε τὸ παράπονό της γιὰ τὸν σοβαρὸ ἄνδρα της, τὸν Ἀργύρη, ἢ Ἐλένη σ' ἐμπιστη φίλη της, τῆ Δέσποινα: «Δέσποινά μου, νὰ σοὺ πῶ: Ὁ Ἀργύρης συνέχεια μὲ ταπεινώνει μπροστὰ στοὺς ἄλλους. Ὅπου κι ἂν βρεθούμε, σὲ σαλόνια ἢ σὲ κήπους, στὸ χωριὸ ἢ στὴν πόλη, μὲ φιλικὰ ἢ μὲ λιγότερο γνωστὰ ζευγάρια, ὁ ἄνδρας μου συχνὰ θὰ πετάξει ἓνα ἀρνητικὸ σχόλιο γιὰ μένα... γιὰ τὰ γλυκὰ πού κάνω, γιὰ τὴ δουλειά μου, γιὰ τὶς μικρὲς μου ἀστοχίες ἢ παραλείψεις. Κεῖνη τὴν ὥρα ἐγὼ σιωπῶ, κάνω τὴν ἀδιάφορη. Κάποιες φορές ὅμως ἀνοίγω τὸ στόμα μου καὶ λέω κάτι πάνω στὴν ἐπικαιρότητα ἢ ἄλλα... καὶ ἀκούω πάλι ἀπὸ τὸν ἴδιο μπροστὰ στοὺς ἄλλους νὰ μοὺ λέει: “Σῶπα, δὲν τὰ ξέρεις καλὰ ἐσύ, Ἐλένη μου!”. Σ' ὅλα μοὺ βρίσκει λάθη ὁ ἄνδρας μου, Δέσποινά μου».

Εἶχε δίκιο νὰ λυπᾶται ἢ Ἐλένη. Τὴν μείωνε καὶ τὴν πρόσβαλλε συχνὰ ὁ ἄνδρας της μὲ ἔξυπνο ἀλλὰ καὶ μὲ ἀστεῖο τρόπο, πάντοτε ὅμως ἀπαλά. Σπάνια τῆς μιλοῦσε πικρά. Δὲν τὰ ἔλεγε ὁ Ἀργύρης – δικηγόρος ἦταν – μὲ ἐμπάθεια ὅσα τῆς ἔλεγε. Τὴν ἀγαποῦσε πολὺ τὴ γυναίκα του, τὴ λάτρευε. Γιατὶ ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου τους τοῦ εἶχε φανερώσει ἥπιο καὶ στοργικὸ χαρακτήρα.

Ὅμως ἢ Ἐλένη τὰ λόγια τοῦ ἄντρα της τὰ ἔπαιρνε κατάκαρδα, τὰ ἔνιωθε φαρμάκι πού τὸ ἔπινε λίγο-λίγο. Ἐπεφτε νὰ κοιμηθεῖ καὶ ὁ λογισμὸς τὴν ἔτρωγε. «Πάλι σ' τὰ εἶπε, πάλι σὲ ντρόπιασε». Ξυπνοῦσε! Ἐκανε τὸ σταυρὸ της! Κοιμόταν πάλι. Τὸ πρῶτὸ ἔπαιρνε τὶς ἀποφάσεις της κάτω ἀπὸ τὰ εἰκονίσματα. Φρόντιζε νὰ ἔναι χαρούμενη, μὰ κάποτε τὰ θυμόταν ὅλα καὶ βούρκωνε.

–Μὴν τὰ μετρᾶς τὰ λόγια τοῦ ἄνδρα σου, τῆς ἔλεγε ὁ Πνευματικὸς της ὁ παπα-Φώτης. Ἄς μὴν ἔχει ἐξομολογηθεῖ ἀκόμη, ἔχει χρυσὴ καρδιά ὁ Ἀργύρης σου. Μίλησέ του γιὰ καλοὺς τρόπους καὶ θ' ἀλλάξει... Κάνε προσευχή, ὑπομονὴ καὶ μίλησέ του... Θ' ἀλλάξει.

Τὰ ἴδια τῆς εἶπε σήμερα καὶ ἢ φίλη της ἢ Δέσποινα:

–Μὴ στενοχωριέσαι, Ἐλένη μου. Ἐχεις ἄνδρα «μάλαμα». Ἐχει βέβαια ἓναν αὐθορμητισμὸ πού ξεπερνᾷ τὰ ὅρια. Ὅμως τὰ λόγια του δὲν βγαίνουν ἀπὸ κακία οὔτε ἀπὸ ζήλεια. Μίλησέ του καὶ θὰ δεῖς...

Ἡ γυναίκα δὲν ἄντεξε. Τὸ ἀποφάσισε. Τόλμησε καὶ μίλησε. Διάλεξε μιὰ ἡσυχὴ μέρα, κρύα μὰ ἠλιόλουστη, χειμωνιάτικη μέρα. Κυριακὴ ἦταν, μετὰ τὴ Λειτουργία,

είχε κοινωνήσει και είχε όλη την ειρήνη μέσα της.

Ξεκίνησαν και οι δύο τους για την παραλία στο Φάληρο. Περιπάτησαν στο ύψωμα πάνω από την ακροθαλασσιά στον διαμορφωμένο πεζόδρομο. Όλα ήταν τόσο φωτεινά σήμερα!... Τρεις γλάροι ζύγιζαν τα φτερά τους κι έκαναν παιχνίδια μέσα στις πνοές του κρύου ανέμου, κάτω από τις ακτίνες του χειμωνιάτικου ήλιου με φόντο το καταγάλανο χρώμα του ούρανοϋ.

Περιπάτησαν για ώρα άμιλητοι, στοχαστικοί... Κάποια στιγμή κάθισαν στο καφενείο. Παρηγγειλαν μιὰ βανίλια και ένα καφέ και ένα τσάι. Τό 'πιναν κι αγνάντευαν ήσυχα τὸ Σαρωνικό. Τὸ νησί τῆς Αἰγίνας φαινόταν πεντακάθαρα. Αγνάντευαν κι ἦρθαν στὸ νοϋ τους δυνατὲς ἐνθυμήσεις ἀπὸ τὶς πρῶτες γνωριμιές τους. Θυμήθηκαν τὸν ἅγιο Νεκτάριο, πού τὸν εἶχαν ἐπικαλεσθεῖ γιὰ νὰ πρεσβεύει στὸν Κύριο νὰ στεριώσει τὴν πρώτη ἀναμεταξύ τους ἀγάπη. Θυμήθηκαν τὴν εὐχή τοῦ εὐλαβικοῦ ἱερέα πού τὴν ἡμέρα πού τοὺς εἶχε στεφανώσει τοὺς εἶχε πεῖ: «Σὰς εὐχομαί νὰ ζήσετε ἰσόβια εὐτυχισμένοι. Τίποτε νὰ μὴ διαταράξει τὴ χαρὰ καὶ τὴ γαλήνη σας. Καὶ ἂν κάποτε ἔρθουν φουρτούνες μικρὲς ἢ μεγάλες, φανερὲς ἢ κρυφές, νὰ ξέρετε πῶς ὁ μόνος δρόμος γιὰ τὴ γαλήνη εἶναι ἡ “ἐν Χριστῷ” εἰλικρινὴς ἀμοιβαία ἀνακοινωτικότητα καὶ ἡ ταπεινὴ ὑπακοὴ τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλον»...

Τώρα εἶχε φθάσει ἡ ὥρα τῆς ἀμοιβαίας ἀνακοινωτικότητας. Θὰ γινόταν ἕνας μικρὸς ἀπολογισμὸς, μιὰ ἀναθεώρηση, ἕνα ἀνοιγμα καρδιάς... «Όλα τοῦτα τὰ 'χε ἔτοιμα τώρα ἡ Ἐλένη. Κάποια στιγμή ἐντελῶς ἀπροσδόκητα γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς ἀνοίξε τὸ στόμα τῆς καὶ τοῦ λέει ἀπλὰ τῆς καρδιάς τῆς τὸ κρυμμένο παράπονο:

—Ἀργύρη μου, ὅλα τόσο καλά μᾶς πηγαινούν στή ζωὴ μας. Τὰ παιδιά μας ἔχουν ὑγεία καὶ εἶναι καλά ἀποκαταστη-

μένα μὲ δουλειὲς κερδοφόρες... Καὶ μεις δόξα τῷ Θεῷ μὲ τὴν ὑγεία μας τόσο γεροὶ εἴμαστε... Ὅμως ἔχω καὶ κάτι, χρόνια τώρα τὸ 'χω φυλαγμένο. Δὲν ἀντέχω νὰ μὴ σ' τὸ πῶ! Μὲ πονάει, μὲ πικραίνει κάποιες ὥρες ὁ χαρακτήρας σου. Δὲν θέλω νὰ σὲ πικράνω, μὰ θὰ σ' τὸ πῶ: Μὲ πιέζει ἡ συμπεριφορά σου, ὅταν εἴμαστε μπροστὰ σὲ τρίτους. Ὅταν μιλάς γιὰ μένα, αἰσθάνομαι πῶς μὲ μειώνεις, μὲ σκοτώνεις. Πάντα λάθη βρίσκεις. Καὶ τὰ λὲς καὶ μὲ ἀστεῖο τρόπο καὶ μὲ καμάρι. Μὴν κοιτᾶς πού τότε χαμογελῶ ἢ ἀδιαφορῶ ἢ ἀλλάζω τὴν κουβέντα... Σὲ παρακαλῶ, Ἀργύρη μου. Ἄν σὲ κάτι διαφωνεῖς καὶ δὲν σ' ἀρέσει πάνω μου, πὲς μου το κρυφά, ἰδιαίτερω, μὲ ἀγάπη καὶ εὐγένεια. Καὶ θὰ σ' ἀκούσω. Γιατὶ ἔχεις καλὴ κρίση καὶ δύσκολα λαθεύεις...

Ἄκουγε ὁ Ἀργύρης μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι. Φανέρωνε ταπείνωση καὶ μεταμέλεια μ' αὐτὴ του τὴ στάση. Δὲν τὸ εἶχε ὅμως ὡς τώρα καταλάβει πῶς ὁ αὐθορμητισμὸς, γιὰ νὰ 'ναι ὠραῖος, πρέπει νὰ 'χει σύνεση καὶ ὄρια. Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφαση καὶ τὸ 'πε:

—Ἐλένη μου, συγχώρα με πού χρόνια τώρα σὲ πικραῖνα τόσο... Δὲν τὸ καταλάβαινα. Ποτὲ δὲν ἐνίωσα κακία γιὰ σένα. Σ' τὸ ὑπόσχομαι ὅμως, ἀπὸ τώρα θὰ προσέχω ποτὲ νὰ μὴ σὲ ταπεινῶνω καὶ νὰ μὴ σὲ προσβάλλω μπροστὰ σὲ ἄλλους. Καὶ ὅ,τι λέω, θὰ τὸ λέω πάντα εὐγενικά καὶ διακριτικά. Στὴν ὥρα του. Προσευχῆσου νὰ τὸ πετύχω...

Όλα εἶναι τόσο ὁμορφα μετὰ ἀπὸ μιὰ ἀμοιβαία ταπεινὴ καὶ εἰλικρινὴ συνεξήγηση. Τὸ 'χουν ἀνάγκη αὐτὸ νὰ τὸ κάνουν συχνὰ ὅσοι ἀγαπιούνται πολὺ.

Γιατὶ μόνο τότε ἀνακαλύπτει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀληθινά. Καὶ ἡ ἀγάπη ξέρει τότε νὰ συγχωρεῖ βαθιὰ καὶ νὰ διορθώνει ἀποτελεσματικά τὰ λάθη καὶ τῶν δύο. ■

Από την Καθαρά Δευτέρα αρχίζει, ως γνωστόν, η νηστεία της Άγιας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Η νηστεία αυτή καθορίσθηκε για να θυμόμαστε τη νηστεία των σαράντα ημερών που έκανε ο Θεάνθρωπος Κύριος μετά τη Βάπτισή Του στην έρημο του Ιορδάνη, πριν αρχίσει το δημόσιο έργο Του για τη σωτηρία μας.

Όλοι οι άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας έχουν γράψει σπουδαίους λόγους για την αξία και τη σημασία της νηστείας. Χαρακτηριστικά ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος

έλεγε ότι η νηστεία είναι «ψυχής παιδαγωγία» (ΕΠΕ 5, 214). Ο δὲ ἱερός Χρυσόστομος τόνιζε ὅτι ἡ νηστεία «τῆς ψυχῆς ἐστὶ τροφή» (ΕΠΕ 2, 22). Καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος συμπλήρωνε: Ἡ νηστεία ὄπλον ἐστὶ πρὸς τὴν κατὰ τῶν δαιμόνων στρατιάν» (ΕΠΕ 6, 48).

Αναριθμητοὶ εἶναι οἱ ἱεροὶ ὕμνοι γιὰ τὴ νηστεία ποὺ ἔχουν συνθεθῆ ἀπὸ χαρισματοῦχοις ἁγίους ὑμνογράφους τῆς Εκκλησίας μας. Περιέχονται στὸ λειτουργικὸ βιβλίο ποὺ λέγεται «Τριῶδιον» καὶ ψάλλονται κατὰ τὴν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστής.

Ἔμνοι θαυμάσιοι, μεῖ ξαίρετα πνευματικὰ νοήματα, ποὺ κεντρίζουν τὴν ψυχὴ μας γιὰ τοὺς ωραίους ἀγῶνες τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ μας κατὰ τὴν ἁγία αὐτὴ περίοδο.

Ἐνα μικρὸ σταχυολόγημα ἀπὸ τοὺς ὕμνους τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστής θὰ κάνουμε στὴ συνέχεια, γιὰ νὰ βοηθηθοῦμε πνευματικὰ ὅλοι μας.

Θὰ δοῦμε πρῶτα τρία τροπάρια ἀπὸ τὴν πρώτη ὠδὴ τοῦ δευτέρου Κανόνος, τὸν ὁποῖο ἔχει συνθέσει ὁ ὑμνογράφος Θεόδωρος.

«Δεῦτε λαοί, σήμερον ὑποδεξώμεθα τῶν Νηστειῶν τὸ χάρισμα, ὡς θεοδώρητον καιρὸν τῆς μετανοίας· ἐν ταύτῃ τὸν Σωτῆρα ἰλεωσόμεθα». Ἐλάτε λαοί, μᾶς παρακινεῖ ὁ ὑμνογράφος Θεόδωρος, νὰ ὑποδεχθοῦμε σήμερα τὸ χάρισμα τῆς περιόδου τῆς Νηστείας (τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστής). Νὰ τὸ ὑποδεχθοῦμε ὡς εὐκαιρία γιὰ μετάνοια ποὺ μᾶς τὴν δωρίζει ὁ Θεός. Μὲ αὐτὴ τὴ μετάνοια θὰ παρακινήσουμε σὲ ἔλεος τὸν Σωτῆρα μας.

Ἄς δοῦμε καὶ τὸ ἐπόμενο τροπάριο: «Ἐφθασε νῦν, εἰσῆκται ὁ τῶν ἀγῶνων καιρὸς, τὸ τῆς Νηστείας στάδιον· προθύμως ἄπαντες ἀπαρξώμεθα ταύτης, τὰς ἀρετὰς τῷ Κυρίῳ ὡς δῶρα φέροντες».

Ἐφθασε τώρα, ἀνοίξε ἤδη ὁ καιρὸς τῶν ἀγῶνων, τὸ στάδιο τῆς νηστείας· ἄς ἀρχίσουμε λοιπὸν ὅλοι με προθυμία τὸν ἀγῶνα τῆς νηστείας, προσφέροντας ὡς ἄλλα δῶρα στὸν Κύριο τίς ἀρετὲς μας.

Μὲ τὸ τρίτο τροπάριο ὁ ὑμνογράφος μας μᾶς ὁδηγεῖ στὴν ἴδια τὴν ἀρχὴ τῆς νηστείας: «Βρῶσιν Ἀδὰμ ἔφαγε καὶ Παραδείσου αὐτὸν ἡ ἀκρασία ἐξωσεν· ἡμᾶς δέ, Κύριε, ἡ νηστεία λαβοῦσα ἀξίους μετάνοίας δεῖξει, Φιλάνθρωπε».

«Τὸ στάδιον τῆς νηστείας»

Ὁ πρωτόπλαστος Ἀδὰμ ἔφαγε τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ καὶ ἡ ἀκρασία του ἔγι-νε αἰτία νὰ ἐκδιωχθεῖ ἀπὸ τὸν Παράδεισο τῆς Ἑδέμ. Ἐμᾶς ὅμως, φιλάνθρωπε Κύριε, ἀφοῦ μᾶς πάρει ἀπὸ τὸ χέρι ἡ νηστεία, ἄς μᾶς ἀναδείξει ἄξιους νὰ μετανοήσουμε.

Τὸ ἐπόμενο τροπάριο εἶναι ἀπὸ τὴν θ' (ἐνάτη) ὠδὴ τοῦ πρώτου Κανόνος, τὸν ὁποῖο ἔχει συνθέσει ὁ περίφημος ὑμνογράφος Ἰωσήφ. Εἶναι λίγο δυσκολότερο, ἔχει ὅμως σπουδαιότατα νοήματα:

«Ἡ τῆς Νηστείας ἡμέρα, ἀποχὴ ἀμαρτίας γενέσθω σοι ψυχὴ, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν νεύσις ὁμοῦ καὶ οἰκειώσεις, ὅπως φύγης κακίας τὰ βάραθρα, καὶ μόνας τὰς ὁδοὺς τὰς φερούσας ποθήσης πρὸς τὴν ἐκεῖ κατάπαυσιν».

Ἡ μέρα τῆς Νηστείας ἄς σοῦ γίνε, ψυχὴ μου, εὐκαιρία μαζὶ μὲ τὴν ἀποχὴ ἀπὸ ὀρι-σμένες τροφές καὶ γιὰ ἀποχὴ ἀπὸ τὴν ἀμαρτία. Συγχρόνως ἄς σοῦ γίνε καὶ παρακί-νηση στροφῆς πρὸς τὸν Θεὸ καὶ στενότερου συνδέσμου μαζὶ Του. Ἔτσι ὥστε νὰ ἀπο-φύγεις τὰ βάραθρα τῆς κακίας καὶ νὰ ποθήσεις μόνο τοὺς δρόμους ποὺ ὁδηγοῦν στὴν αἰώνια ἀνάπαυση τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Τὸ τελευταῖο τροπάριο θὰ τὸ πάρουμε ἀπὸ τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν τῆς ἡμέρας:

«Ἐλήλυθεν ἡ Νηστεία, ἡ μήτηρ τῆς σωφροσύνης, ἡ κατήγορος τῆς ἀμαρτίας καὶ συνήγορος τῆς μετανοίας, ἡ πολιτεία τῶν Ἀγγέλων καὶ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων· οἱ πι-στοὶ ἀνακράζωμεν· ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς».

Ἔχει ἔλθει ἡ Νηστεία, ποῦ εἶναι ἡ μητέρα τῆς ἠθικῆς καθαρότητας, ἡ κατήγορος τῆς ἀμαρτίας καὶ συνήγορος τῆς μετανοίας. Εἶναι ὁ τρόπος ζωῆς τῶν Ἀγγέλων καὶ ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Ἄς φωνάξουμε λοιπὸν οἱ πιστοὶ πρὸς τὸν Κύριο μὲ μεγάλη φωνή: Θεέ μας, ἐλέ-ησέ μας!

Ὅπως βλέπουμε στὸ μικρὸ αὐτὸ ἀπάνθισμα τῶν ἱερῶν ὕμνων, ἡ Ἐκκλησία μας τὴ νηστεία δὲν τὴν βλέπει ὡς αὐτοσκοπὸ, ἀλλὰ ὡς μέσο καὶ ὡς ἀγώνισμα πνευματικὸ ποῦ βοηθεῖ τὴν ψυχὴ μας στὴ μετάνοια. Ἐνα μάλιστα τροπάριο, ποῦ ψάλλουμε στὰ ἀπόστιχα τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Κα-θαρᾶς Δευτέρας καὶ τὸ ὁποῖο ἀντιγράφει λό-για τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, λέει τί εἶναι ἡ πρα-γματικὴ νηστεία: «Ἀληθῆς νηστεία ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτρίωσις, ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀποχὴ, ἐπιθυμιῶν χωρισμός...». Ἔτσι πρέπει νὰ βλέ-πουμε τὸν ἱερὸ θεσμὸ τῆς νηστείας, ὡς συνδυ-ασμὸ νηστείας τροφῶν καὶ ἀμαρτιῶν.

Βέβαια ὅσοι ἔχουν λόγους ὑγείας πρέπει νὰ συμβουλευτοῦν τὸν γιατρό τους ὡς πρὸς τὴ νη-στεία ποῦ θὰ κάνουν. Καὶ ὅλοι μας νὰ συμβου-λεύομαστε σχετικὰ τὸν ἰατρὸ τῆς ψυχῆς μας, τὸν Ἐξομολόγο μας. Ὅταν ἔτσι νηστεύσουμε καὶ αὐτὴ τὴ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ, θὰ δοῦμε μεγά-λη ὠφέλεια ἀπὸ τὴ νηστεία μας καὶ ὁ Θεὸς θὰ μᾶς εὐλογεῖ. ■

Νέα ἔκδοση

Μητροπολίτου
Πενταπόλεως
Ἰγνατίου

Αφανεῖς Μεγάλοι

Τεύχος Β'

Ἦσαν ἀφανεῖς ἀλλὰ μεγάλοι!

Ἦσαν πράγματι μεγάλοι στὴν ἐκτίμη-ση τοῦ Θεοῦ, ἀν καὶ ἀφανεῖς στὰ μάτια τοῦ ἀνύποπτου κόσμου.

Ἔζησαν καὶ ἔδρασαν στὰ χρόνια τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ποῦ μεταμόρφωσαν τὸν κόσμο. ΑΝΑΝΙΑΣ, ΦΙΛΗΜΩΝ, ΟΝΗΣΙΜΟΣ, ΛΥΔΙΑ, ΦΙΛΙΠΠΟΣ, ΣΙΜΩΝ, ΕΠΑΦΡΑΣ.

Τὸ νέο βιβλίο μας συμβάλλει στὴ γνω-ριμία τους καὶ στὴ σωστὴ ἀξιολόγησή τους· γι' αὐτὸ καὶ βοηθεῖ τοὺς ἀναγνώ-στες του νὰ γίνουν πιὸ καλοὶ καὶ ἀπὸ κα-λοί, μεγάλοι· εὐσεβέστεροι καὶ πιὸ ζηλω-τές τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι καὶ εὐεργέτες τοῦ περιβάλλοντός τους. Σελίδες 177. Τιμὰται 5 €.

«Χαίρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ» (Λουκ. α΄ 28). Χαίρε, Μαριάμ. Σ' ἐσένα ἀνήκει ἡ χαρὰ γιὰ τὸν πλοῦτο τῶν χαρίτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ ἔλαβες ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ μοναδικὴ τιμὴ νὰ γίνεις Μητέρα τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐνανθρωπήσει ἐκ σοῦ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Ὁ χαιρετισμὸς τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ εἶναι μοναδικὸς καὶ ἀνεπανάληπτος. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔκλεισε ὁ Παράδεισος γιὰ τὸν ἄνθρωπο, δὲν ἀπηύθυνε ὁ οὐρανὸς τέτοιο χαιρετισμὸ σὲ κανέναν ἄλλον παρὰ μόνον στὸ ξεχωριστὸ αὐτὸ πρόσωπο τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, στὴν ἀμόλυπτη Μαριάμ, τὸ ἀμάραντο κρίνο τῆς καθαρότητος. Καὶ ἀπὸ τότε «αἰ γενεαὶ πᾶσαι» τὴν μακαρίζουν καὶ τὴν τιμοῦν μὲ βαθύτατη εὐλάβεια καὶ εὐγνωμοσύνη.

«Χαίρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ», ἀναφωνοῦμε καὶ ὅλοι οἱ πιστοί.

Χαίρε, ἡ κόρη τῆς χάριτος, ἡ μητέρα τῆς χαρᾶς.

«Χαίρε, κεχαριτωμένη», διότι ἄδειασες τὸν ἄδη καὶ ἄνοιξες τὸν Παράδεισο. Ἔδωσες τέλος στὴ λύπη καὶ τὴν κατὰρα τῆς Εὐσας καὶ ἐπανόρθωσες τὴν πτώση τοῦ Ἀδάμ.

«Χαίρε, κεχαριτωμένη», κραυγάζουν μὲ ἱερὸ ἐνθουσιασμὸ οἱ εὐσεβεῖς νέοι καὶ νέες ὄλων τῶν ἐποχῶν. Σήμερα χρύσωσε τὴν ἄσπιλη νεότητά σου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Σήμερα διακήρυξε ὁ οὐρανὸς ὅτι ἡ ζωὴ τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς ὑπακοῆς στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι στέρξη τῆς χαρᾶς ἀλλὰ πλήρωμα καὶ σφιχταγκάλιασμά της.

«Χαίρε, κεχαριτωμένη», ψάλλουμε οἱ πιστοί, ἔμεις οἱ μικροὶ καὶ ἀδύναμοι, ποὺ μὲ ἀγωνία παρακολουθοῦμε τίς ἀποφάσεις τῶν μεγάλων τῆς γῆς καὶ ὑφιστάμεθα τίς συνέπειές τους. Χαίρε, διότι δὲν ἦσαν αὐτοκράτειρα ποὺ βασιλεύσες στὴν οἰκουμένη, οὔτε στρατάρχης ποὺ πέτυχες νίκες κοσμοϊστορικῆς σημασίας στὰ πεδία τῶν μαχῶν. Ἦσαν ἄσημη, πτωχὴ κόρη τῆς Ναζαρέτ. Καὶ ὅμως ἐσένα πρόσεξε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ σφραγίσεις τὴν ἱστορία ὅσο κανεὶς κατὰ κόσμον μεγάλος. Σὲ ὕψωσε βασίλισσα τῆς κτίσεως. Ἔτσι μάθαμε πλέον ὅτι τὴν πραγματικὴ ἱστορία τοῦ κόσμου τὴν γράφουν οἱ ἅγιοι καὶ ὄχι οἱ μεγάλοι τῆς γῆς.

«Χαίρε, κεχαριτωμένη», διότι μᾶς ἀπάλλαξες ἀπὸ τὸν πιὸ σκληρὸ δυνάστη, τὸν διάβολο· διότι συνέτριψες τὴν πιὸ ἀπάνθρωπη τυραννία, τὸ κράτος τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.

«Χαίρε, κεχαριτωμένη»· τὰ ἀνεξιχνίαστα βάθη τῆς ταπεινώσεώς σου εἴλκυσαν τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ. Θέλησες τὴν ἀφάνεια· γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς θέλησε τὴν ἀφθαρτὴ δόξα σου. Γιατὶ ἐπιβλέπει στοὺς ταπεινοὺς.

«Χαίρε, κεχαριτωμένη», γιατί ἀγάπησες τὸν Θεὸ μὲ ὅλη τὴν ὑπαρξή σου καὶ δὲν ἔδωσες σὲ τίποτε ἄλλο τὴν καρδιά σου. Εἶσαι ὁ λογικὸς παράδεισος, στὸν ὁποῖο δὲν μπόρεσε νὰ εἰσδύσει καθόλου ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος, ὁ Πονηρὸς. →

«Χαίρε,
κεχαριτωμένη»

«Χαίρε, κεχαριτωμένη», γιατί οί νύχτες τών άκοίμητων προσευχών σου ήταν γεμάτες φώς. Γιατί ή ένθεος σιωπή σου ύπήρξε ή πιό βροντόφωνη άγία άποτελεσματική διαμαρτυρία για τήν άποστασία του κόσμου.

«Χαίρε, κεχαριτωμένη», διότι ό τέλειος πόθος – σου τής μιάς – για τόν Θεό νίκησε τήν αγάπη τών πολλών συνανθρώπων σου για τήν άμαρτία και είλκυσε τή θεία εύδοκία.

«Χαίρε, κεχαριτωμένη»! Η άπέχθειά σου προς τήν άμαρτία καταπλούτισε τή ρημαγμένη γή μας με τήν αγάπη του Θεού.

«Χαίρε, κεχαριτωμένη», διότι χάρη σε σένα είδαμε τόν Θεό, Τόν άκούσαμε, Τόν ψηλαφήσαμε. Μας εύλόγησε με τά χέρια που έσύ Του έδωσες, μάς αγάλισσε, μάς θεράπευσε, μάς φώτισε. Μας κατάλαβε· πείνασε, δίψασε, πειράσθηκε μαζί μας, περπάτησε, κουράστηκε, στέναξε για τά παθήματά μας, πόνεσε, έκλαψε για τήν άμαρτία μας. Πήρε πάνω Του τήν ένοχή μας και τήν έξάλειψε.

«Χαίρε, κεχαριτωμένη»· δέν σε είδαμε, δέν σε άκούσαμε. Αλλά σε νιώθουμε κοντά μας, Μητέρα μας και στοργική προστασία μας.

«Χαίρε, κεχαριτωμένη», διότι κρίθηκες άξια και δυνατή νά σηκώσεις τήν πιό μεγάλη τιμή, τής θεομητορίας, και τόν πιό μεγάλο σταυρό, νά γίνεις Μητέρα Έκείνου που σταυρώθηκε για μάς, «του άμνου του Θεού του αίροντος τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ιω. α΄ 29).

Χαίρε, διότι πόνεσες άνεξιχνίαστο πόνο κάτω από τόν Σταυρό του Υίου σου, για νά έλθει ή χαρά στο άνθρωπινο γένος.

«Χαίρε, κεχαριτωμένη· ό Κύριος μετά σου». Έγινες ή Μητέρα του Θεού, έφερες τόν Θεό στή γή μας. Αυτό είναι τó μοναδικό άξιωμα σου, αυτό είναι τó άνυπέρβλητο μεγαλείο σου. Αυτό περιλαμβάνει όλα τά άλλα αγαθά, όλο τόν πλούτο τών δωρεών που μάς προσέξησες.

Άξιώσέ μας νά σε τιμούμε όχι μόνο με τó στόμα αλλά και με τή ζωή μας. Άξιώσέ μας νά βρούμε τήν άληθινή χαρά διά τής μετανοίας. Και μέρα με τήν ήμέρα, καθώς πλησιάζει ή Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου, ή μεγάλη χαρά τών γάμων του Υίου σου, μη διαλείψεις νά ύφαινεις στον άργαλειό τών θεομητορικών πρεσβειών σου ένδυμα γάμου για τά παιδιά σου. Ναί, Παναγία Μητέρα μας, Βασίλισσα τών ουρανών, γλυκύτατε καρπέ τής κτίσεως, Κυρία Θεοτόκε!

 ΣΩΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΡΘΗΜΕΡΟ
 ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ
 ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Έκδοτής: Άδελφότης Θεολόγων
 «Ο ΣΩΤΗΡ» Σ.Α.
 Ίσαύρων 42 - 114 72 ΑΘΗΝΑΙ
 Τηλ. Διευθύνσεως: 210.3622108.
 Τηλεμοιότυπο: 210.3621286.
 Διευθυντής Συντάξεως:
 Νικόλαος Π. Βασιλειάδης
 Ίσαύρων 42 - 114 72 ΑΘΗΝΑΙ
 Έκτύπωση:
 Α. Μαχαλιώτης & Α. Γκιούλης Ο.Ε.
 Πετμεζα 80
 202 00 ΚΙΑΤΟ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ
 Τιμή φύλλου: Εύρω 0,50.

Έτήσια συνδρομή: Εύρω 12
 Κύπρου: Εύρω 20
 Έξωτερικού: Εύρω 35

Η συνδρομή άποστέλλεται με ταχυδρομική έπιταγή στο Γραφείο του Περιοδικού (πληροφορίες στο τηλ. 210.3608533) ή καταβάλλεται στα παρακάτω Γραφεία - Παραρτήματά μας, όπου διατίθενται και τά βιβλία τών εκδόσεών μας:

ΑΘΗΝΩΝ

Σόλωνος 100 (106 80 ΑΘΗΝΑ).
 Τηλ. 210.3624349. Fax 210.3637108.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Φίλωνος 34α (185 31 ΠΕΙΡΑΙΑΣ).
 Τηλ. και Fax 210.4179022.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πλατεία Άγίας Σοφίας 6
 (546 22 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ).
 Τηλ. 2310.272739. Fax 2310.272736.

ΠΑΤΡΩΝ

Γούναρη 45 (262 21 ΠΑΤΡΑ).
 Τηλ. και Fax 2610.278993.

ΚΥΠΡΟΥ

Έλλάδος 115 (3041 ΛΕΜΕΣΟΣ).
 Τηλ. 25.355081 Fax 25.828571

Νέοι
 συνδρομητές
 στο τηλέφωνο
 210.3608533.

www.osotir.gr
 e-mail: adosotir@otenet.gr

Κωδικός ΕΛΤΑ: 011668.